

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

BLOED EN ZAND

N° 2265

WEEKLIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Cord Suster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Bloed en Zand

HOOFDSTUK I

VAN DE REGEN IN DE DRUP

Vroeg in de ochtend van een hete dag, terwijl de zon reeds fel brandde op 't rode woestijnzand, trok een troepje van drie ruiters, allen blanken, langs de karavaanweg, die uit het verste zuiden van de Sahara voert naar noordelijker gelegen streken. Afrika had in vroeger eeuwen een tiental van deze routes, waarvan er op het ogenblik echter niet meer dan zes of zeven in gebruik zijn. Het kleine groepje trok thans voort langs een der voornaamste van deze wegen, die van Timboektoe voert naar Bisjara, aan de spoorweg gelegen, die begint te Tugurt, in het zuiden van Algerië.

Wel niemand zal zich zulke wegen

voorstellen als gebaande paden, en zij vertonen ook niet de minste gelijkennis met een Europese weg, zelfs niet in het achterlijkste gedeelte van de Balkan. Eigenlijk gezegd zijn het in het geheel geen wegen, want het zand ervan verschilt volstrekt niet van het zand, dat men elders in de woestijn vindt, en deze karavaanroutes zijn niets anders dan verbindingen in rechte lijn, telkens tussen twee oases, waar men het allerontbeerlijkste vindt, dat zich in de woestijn laat denken: het kostelijke water.

Deze drie blanken waren Raffles, zijn onafscheidelijke vriend Charles Brand en de trouwe reus James Henderson. Zij

waren alle drie op paarden gezeten, en een kameel, vrij zwaar beladen, volgde gedwee, door zijn instinct geleid, hetwelk het dier gebod, in de nabijheid te blijven van deze mannen, die hem voedsel en water moesten verschaffen.

De drie reizigers waren die dag zeer vroeg, tegen half vier in de ochtend, op weg getogen, van een kamp uit, dat op twee mijlen ten westen van de oase van In Sise was gelegen, op de westelijke grens van dat geheimzinnige, merendeels nog ondoorzochte gebied van Hoggar, dat slechts in naam aan het Franse gezag is onderworpen en waar nog telkens stammen tegen dat gezag in opstand komen, onverschillig of zij de naam dragen van Senoessi's, Beni Hassans, Haessa's of Toearegs. Ook de Chaamba's, uiterst strijdlustig en ontembaar, tonen zich in die streken nog altijd vijandig jegens het Franse gezag en talrijk zijn de strafexpedities, die ook nu nog herhaaldelijk tegen die opstandelingen moeten worden ondernomen, van een der wijd uiteen liggende Franse posten uit, waar zich meestal slechts een klein garnizoen ophoudt, voor het overgrote deel bestaande uit Marokkanen en betrouwbare Arabieren, maar waarvan de soldaten, helaas, meestal niet bestaan uit de elite van het Franse leger. De regering te Parijs is wel genoodzaakt, haar toevlucht te nemen tot allerlei verdachte elementen, die als laatste redmiddel zich komen aanmelden als vrijwilligers, die voor enige jaren tekenen, en voor die tijd afstand doen van alles wat naar westerse beschaving zweemt.

Op het tijdstip, waarop dit verhaal een aanvang neemt, hadden de reizigers reeds vier uren aan één stuk doorgerezen, en Raffles besloot thans rust te nemen, in de schaduw van een heuvelreeks, bestaande uit granietrotsen van grillige vorm en hier en daar zo steil, dat zij volkomen onbeklimbaar waren.

Een klein stroompje bracht wat koelte temidden van een bosje palmbomen, het dook plotseling ergens op, en het verdween een eind verder even plotseling weer in de bodem, op een geheimzinnige wijze, die nog steeds niet goed

verklaard is, ook niet door degenen, die dit gedeelte van Afrika door en door kennen, dit wil zeggen de militairen, die er door hun plicht en de harde noodzaak heen worden gedreven.

Het was wel een verrukkelijk verblijf, na die lange rit in de brandende zon, en Raffles besloot hier minstens enige uren te vertoeven, tot de felste hitte voorbij zou zijn, want het leek schier onmogelijk, op het midden van de dag zich te wagen in die laaiende hel van zonnegloed, koperrood zand, en schroeiende wind.

Vol welbehagen strekten zij zich uit, na de paarden te hebben ontzadeld, en de kameel van zijn vracht te hebben ontdaan, nadat het dier gehoorzaam was geknield. Toen zij thee hadden gedronken, welke Henderson in een oogwenk had gezet, het water kookte in die hitte bijna vanzelf, en hun pijpen hadden opgestoken, begon Brand peinzend:

— Ik ben benieuwd, of alles zo ongestoord zal blijven gaan als tot dusverre. Eigenlijk verbaast het mij, dat de Chaamba's, wier schatten wij hebben geroofd, ons niet verder hebben nagezet.

— Jij zoudt anders de laatste moeten zijn, Charles, antwoordde Raffles, om je hierover te verwonderen, want jij was het, die de rijdieren hebt neergeschoten onder drie van de vijf woestijnrovers, die ons wilden achtervolgen, nadat wij in hun kamp een groot gedeelte van de buit, die zij in de loop der jaren hadden bijeengegaard, hadden weten te veroveren. Het was een gelukkige omstandigheid, dat het kamp geheel verlaten was door de rovers, die juist uitrokken op een nieuwe plundertocht, toen wij hun kamp bereikten, en die slechts vijf mannen ter bewaking hadden achtergelaten, en zeker niet van de moedigsten. Het spreekt vanzelf, dat die mannen, zonder rijdieren, tot machteloosheid waren gedoemd.

— Maar hun makkers dan? Waarom hebben die niet aanstonds de achtervolging opgenomen, zodra zij waren teruggekeerd van hun strooptocht?

— Beste, lieve, goeie Charley, als een Chaamba-rover er met zijn makkers op

uit trekt om buit te verzamelen en de vreedzame karavanen aan te vallen, dan rekent hij er op, minstens vijf of zes dagen uit zijn kamp weg te blijven. Dat is zeker ook nu gebeurd. Ik neem aan, dat een van de achterblijvers hen is achterna gegaan, om hen op de hoogte te brengen, maar zelfs in dat geval hadden wij toch een nuttige voorsprong van minstens twee dagen op hen, en dat lijkt mij ruimschoots voldoende. Hoe moesten zij ook weten waar wij ons bevinden?

— Nu, dat lijkt mij gemakkelijk genoeg, antwoordde Brand. Zij moeten wel hebben begrepen, dat wij de gewone karavaanroute zouden gaan volgen, die ons tenslotte in de streek der Franse posten moet brengen, en tenslotte in In Salah, waar je tegenwoordig al evenveel reisgelegenheid vindt, als in het hartje van Frankrijk.

— Neen, amice, dat ben ik niet met je eens; dat lag niet zo stellig voor de hand. Wij hadden evengoed langs de tegenovergestelde helling van het Ifoghasgebergte weer in zuidelijke richting kunnen trekken, om op die wijze de Niger te bereiken, en daarmee een gebied, bezaaid met kleine en grote dorpen, waarheen zij zich stellig niet zouden durven begeven. Neen, Charles, in dat opzicht voel ik mij volkomen veilig.

— En toch... en toch... ik wilde dat wij weer te Londen terug waren, hernam Brand hoofdschuddend. Er is iets dat mij zegt, dat wij nog lang niet alle gevaren te boven zijn, en ik betreur het voor de zoveelste maal als een onherstelbaar verlies, dat onze vliegmaschine totaal vernield is in het dorp van die brave Sheik, Timissarrar, dat door de Chaamba's werd overvallen en dat wij hebben helpen verdedigen.

— Tegen het noodlot valt niet te strijden, amice, hernam Raffles eenvoudig. Als wij dit alles hadden willen vermijden, dan hadden wij ook nooit hulp moeten bieden aan de Zweedse Afrikavorser Professor Ekvall, die er op stond, een onderzoekingstocht te ondernemen naar een stad, die volgens hem nog moest bestaan in het zuiden van de Tanisruft, en waarvan wij dan ook inderdaad enige overblijfselen hebben gevonden.

— Je weet wel dat ik daar geen spijt van heb, hernam Brand op zachte toon. Waar zouden hij en zijn dochter zich thans bevinden?

— Als alles goed is gegaan, waaraan ik niet twijfel, zeker reeds in Ain Tadjenout, of vier dagreizen van hier, verder in het noorden.

— Ik wilde dat wij ons niet van die brave man en van zijn dochter Inge gescheiden hadden, vervolgde Brand met afgewend gelaat.

Raffles keek hem een ogenblik met een half medelijdende, half spottende blik aan, en zei toen:

— Ik denk dat je beklag meer de dochter dan de vader betreft. O, ik maak je er volstrekt geen verwijt van, hoor, het is zeer begrijpelijk dat je je aangesproken hebt gevoeld tot dat dappere, mooie meisje, dat haar vader durfde vergezellen naar de gevreesde zandvlakten, die wij thans gelukkig achter ons hebben gelaten, en die bezaaid zijn met skeletten van mens en dier. En toch blijf ik er bij dat ik goed gehandeld heb. Ik was nu eenmaal vast voornemens, die bloeddorstige Chaamba-rovers, die ons waren komen overvallen, duchtig te straffen, en hun van een deel van hun buit te beroven. Kon ik daar professor Ekvall en zijn dochter bij laten toezien? Je zult wel erkennen, dat zo iets onmogelijk was. Ik had de geleerde te Londen mijn vliegmaschine en mijn hulp aangeboden, ik heb hem naar de plek gevoerd waar hij het overschot van zijn geliefde stad kon bewonderen, wij hebben hem en zijn dochter beschermd tegen allerlei gevaren, en meer konden zij niet verlangen, van het ogenblik af, dat ik hen in veiligheid wist op de Franse post Timissao.

— Zij wisten immers toch wel wie je was, zei Brand op gedempte toon.

— Reden temeer om hen geen getuige te doen zijn van mijn kleine onderneming, hernam Raffles kortaf. Zij zouden mij maar gehinderd hebben; je hebt trouwens zelf gezien, dat die tocht naar het kamp van de Chaamba's lang niet zonder gevaar was. En beken nu maar, dat het heel vreemd geklonken zou heb-

ben, als ik tot het jonge meisje had gezegd:

— Miss Inge, ik, John Raffles, ben voornemens op roof uit te gaan. Mag ik het voorrecht hebben, u bij dat tochtje uit te nodigen?

— Wij hadden hen op ons kunnen doen wachten, hernam Brand koppig.

Raffles keek hem hoofdschuddend aan en hernam na enige ogenblikken te hebben gezwegen:

— Charles, je bent niet onbevooroordeeld. Je plotseling ontwaakt gevoel voor dat jonge meisje speelt je parten. Bedenk toch eens het gevaar, dat zij tijdens onze afwezigheid hadden kunnen lopen. Neen, ik deed er goed aan, hen met onze beide trouwe gidsen uit het dorp Timissao weg te zenden, en ik weet dat zij nu in veiligheid zijn.

Brand zweeg. Raffles had gezinspeeld op een gevoel van diepe genegenheid, dat tijdens de moeilijke reis in het hart van de jongeman was ontstaan voor het dappere Zweedse meisje, dat haar verstrooide, geleerde vader, niet alleen had willen laten trekken naar die onherbergzame streken, waar hij door allerlei gevaren omringd zou zijn. Zij had hem reeds vergezeld naar de binnenlanden van Australië en van India; ook de Afrikaanse woestijn schrikte haar niet af.

Zou Brand haar nu nog ooit terugzien? Zeer waarschijnlijk nooit. Zijn hart had er vele dagen lang pijn van gedaan, en slechts langzaam kwam er een berusting over hem en deed hem het onvermijdelijke aanvaarden.

Maar nog menigmaal zag hij in de droom het regelmatige, mooie gezichtje voor zich met de grote open, grijze ogen, en de lachende mond. Hij troostte zich echter met de gedachte, dat professor Ekvall zeer bekend was, en dat het hem later niet zo moeilijk zou vallen hem terug te vinden, hem en de bevallige Inge, wie hij eenmaal reeds het leven had kunnen redden, toen een leeuw haar dreigde te bespringen. Nu zwegen de drie mannen lange tijd, en genoten van die heerlijke rust na de moeilijke rit.

Het was bijna drie uur in de namiddag, toen zij tenslotte de paarden weer sadelden, die zich te goed hadden ge-

daan aan het korte gras, dat tussen de palmbomen groeide, en de kameel weer belastten met de kisten en zakken, waar in zich de juwelen en het goud bevonden, hetwelk zij acht dagen geleden op de Chaamba-rovers hadden buit gemaakt.

En terwijl hij zich weer in het zadel wierp, bedacht Brand zuchtend, dat de verongelukte vliegmaschine, onherstelbaar vernield in een woedende storm, en geheel en al afgekraakt door een reusachtige leeuw, die de draagvlakken verscheurd had, hun van deze plek binnen een enkele dag weer naar Londen had kunnen terugvoeren.

En wie weet, welke gevaren hen thans nog bedreigden.

Zij legden de twee mijlen, welke hun nog van In Sise scheidden, in ruim een uur tijds af, en daar lag de kleine Franse post, aan de zoom van een palmbos, omgeven door een hoge aarden wal, ongeveer zoals zij die rondom Timissarrar hadden gevonden, maar hoger en steviger.

Een paar mijlen meer oostelijk verheven zich, in een paarse nevel, de toppen van de Adrar Nahlet, een afzonderlijk liggend bergmassief, dat zonder de minste overgang steil uit de zandvlakte oprijst. Ook dit verschijnsel voeren vele geleerden aan als een bewijs voor hun stelling, dat zich duizenden eeuwen geleden op die plek een vruchtbaar land moet hebben bevonden, hetwelk door ontzaglijke zandverstuivingen, in omvang gelijkstaande met de zondvloed, ten onder is gegaan.

De drie ruiters zagen duidelijk op de walkruin een paar schildwachten langzaam op en neer lopen, gekleed in hun witte burnous, wijde broek en kaplaarzen, de hoofddoek om het hoofd gewikkeld.

Als zij elkander naderden, stonden zij een ogenblik stil, schenen naar het oosten te turen, en hervatten dan weer hun wandeling.

Enige minuten later stonden de reizigers voor de vrij zware houten poort in de wal, en onmiddellijk kwamen de schildwachten met geveld geweer toelopen. Het waren Senoessi's en zij behoort-

den klaarblijkelijk tot het garnizoen van de post.

Toen zij de vreemdelingen als blanken herkenden, riepen zij een paar woorden naar omlaag, een kort oogenblik daarna verscheen er een jong, gebruint gezicht, en toen wipte de luitenant van de Spahis, gekleed in een witte uniform en met de witte helm op het zwarte haar, op de borstwering, keek een oogenblik zeer verbaasd naar het troepje en vroeg toen in het frans:

— Wie zijt gij?

— Permitteer dat ik mij voorstel, luitenant, begon Raffles, diep zijn linnen hoed afnemend. Lord Palmhurst uit Londen, zijn vriend Brunt, zijn chauffeur James Henders. Terug van een onderzoekstocht in zuidelijk Hoggar, en uw gastvrijheid inroepend voor deze

nacht en misschien nog een enkele dag, teneinde onze krachten te herstellen.

De Franse luitenant had verbaasd naar deze verklaring geluisterd, en salueerde bij wijze van groet.

Toen zei hij langzaam, zijn lichtblauwe ogen beurtelings op de drie mannen gericht:

— Gij roept mijn gastvrijheid in, mijneheren, en ik wil ze u wel verlenen, als commandant van deze post. Maar, helaas, gij zult mij later daarom niet roemen, denk ik, en ik geef u dan ook de raad zo gauw verder te gaan, want vanochtend heeft een betrouwbaar boodschapper mij gerapporteerd, dat een bende opstandige Haessa's voornemens is nog deze nacht een aanval op de post te ondernemen.

HOOFDSTUK II

DE TOEAREGS

Raffles wisselde een snelle blik met Brand, en de jongeman begreep er onmiddellijk de betekenis van.

Zij hadden een moeilijke tocht achter de rug, een tocht van acht dagen dwars door de woestijn, zij meenden hier het veilige gebied te hebben bereikt.

— Blijven of verder gaan, Charles? vroeg Raffles kortaf.

— Natuurlijk blijven, antwoordde de jongeman even laconiek.

— Ik heb geen ander antwoord van je verwacht; het zou de grootste lafheid zijn, de kleine bezetting, die het zwaar te verduren zal hebben, nu aan haar lot over te laten.

Deze weinige woorden waren in het Engels gewisseld, welke taal de jonge luitenant niet scheen te verstaan, want hij keek een weinig wantrouwend, maar zijn jong gelaat helderde dadelijk op, zodra Raffles zich in het Frans weer tot hem wendde en zei:

— Luitenant, een Franse post op deze hoogte is meestentijds niet sterk bezet. Wij hebben voortreffelijke geweren en nog heel wat munitie. De ene dienst is de andere waard; als gij ons huisvesting verleent, dan zijn we verplicht u onze hulp aan te bieden. Neemt gij die aan?

De postcommandant scheen een oogenblik te aarzelen, en zijn ogen schitterden, toen hij ten antwoord gaf:

— Mylord, dat verzoek is een echte Engelsman waardig. Ik weet eigenlijk niet precies, of ik zodoende mijn instructies niet overschrijd, aan de andere kant is het mij ook niet duidelijk, hoe ik u zou kunnen beletten, binnen de wallen van mijn post te komen. Misschien hebt gij zelf wel deelgenomen aan de laatste oorlog?

— Wij alle drie, luitenant, antwoordde Raffles glimlachend.

— Open de poorten, riep de luitenant.

Gij zijt welkom, en ik hoop dat gij mij een vriend zult wezen.

De beide helften van de zware houten deur, waarop scherpe ijzere pennen waren geslagen, openden zich, de kleine stoet trok naar binnen, en dadelijk werden de deuren weer gesloten.

De post van In Sise was niet zeer groot, en het gehele fort besloeg nauwelijks een kilometer in het vierkant. Het was aan alle zijden omringd door een aarden wal. In het midden, op een natuurlijke hoogte, stond het houten commandohuis, en daaraan grensde het blokhuis voor de kleine bezetting, die uit slechts een halve compagnie bleek te bestaan, waarvan tachtig inlandse soldaten en de rest blanken. Van die rest waren er acht Franssen, en de overigen waren vreemdelingen, Spanjaarden, Italianen en zelfs een Oostenrijker.

Wanneer men op de warande van het commandantshuis stond, kon men, over de wallen heen, de vlakke in alle richtingen overzien.

Het eigenlijke fort dat er aan grensde, was uit hout opgetrokken, met leem bestreken. Het had een volkomen plat dak, door een stevige borstwering omgeven en door vier gaten daarin staken de lopen van even zoveel mitrailleurs.

Zeer duidelijk was de onrust te merken, die op dat ogenblik in het kamp heerste. Mannen liepen op en neer met kisten munitie, en boven op het platte dak brachten soldaten hun mitrailleurs in stelling, smeerden het mechanisme, en keken de kisten na met de lange patroonbanden erin.

Het fort bleek een klein zoeklicht te hebben, dat draaibaar was, en ook hier waren mannen bezig, de batterij te beproeven en alles in gereedheid te brengen, om de aanval af te slaan.

Raffles had dit alles met een enkele blik opgemerkt, en wendde zich nu tot de luitenant met de vraag:

— Heeft uw koerier u niets kunnen mededelen omtrent de getalsterkte van de vijand?

— Vermoedelijk zal hij met niet minder dan vijfhonderd man aanvallen, luidde het antwoord.

— Vijfhonderd, riep Brand verschrikt

uit. Maar dat is een gehele legermacht. Hoe groot is uwe bezitting?

— Honderd vier man, mijnheer, antwoordde de Fransman. Maar laten wij hier niet blijven staan, en doe mij de eer aan, met mij te dineren. Ik wilde juist aan tafel gaan. Gij zult echter genoeg moeten nemen met mijn schrale kost, want gij begrijpt wel, men kan niet te veel eisen stellen in deze buurt. Maar laat mij beginnen met mij aan u voor te stellen: ik ben luitenant de Saint Aubrey, van het derde regiment Spahis, en pas twee weken hier gedetacheerd. Laat ik eerlijk zijn, ik had erom verzocht. Er kunnen zich omstandigheden voordoen, waarin een man behoefte heeft aan... afleiding, en ook eenzaamheid. Nu, beiden vindt men hier in overvloed, althans in het begin.

Het gelaat van de jonge Fransman had een melancholieke, bijna sombere uitdrukking gekregen, en Raffles en Brand begrepen wel, dat er iets in zijn leven moest zijn voorgevallen, hetwelk hem naar deze verafgelegen post had gedreven. Zij haastten zich nu, de luitenant te volgen, nadat men hun voor die nacht, ofschoon er van slapen zeer zeker wel geen sprake zou zijn, een afzonderlijk hokje had aangewezen, met drie matrassen, hetwelk met wat goede wil een kamer genoemd kon worden.

Een korporaal, Latour geheten, bleek als hofmeester te fungeren, en droeg de eenvoudige spijzen binnen. De luitenant schonk een glas wijn, ter ere van zijn gasten, en hij bleek een voortreffelijk causeur te zijn, die zijn moeilijke taak liefhad, en zeer veel wist te vertellen van het leven in de woestijn, met zijn telkens dreigende gevaren.

En toen hij gereed was, leunde hij achterover in de eenvoudige rieten leunstoel, keek Raffles met zijn heldere ogen aan, en deed toen plotseling een vraag, welke Raffles half en half verwachtte, en die hem niettemin verontrustte:

— Mag men weten wat het doel van uw reis was, mylord?

— Een onderzoekingsstocht, louter als amateurs, luitenant, antwoordde Raffles.

De Saint Aubrey keek Raffles een ogenblik aandachtig aan, alsof hij er-

gens over nadacht en hernam toen plotseling:

— Vier dagen geleden reisde hier een oude Zweedse geleerde door, die vergezeld was van zijn dochter, een heel mooi meisje. Zij bleven slechts een enkele nacht, en verzochten mij een geleide tot de volgende post, in het noorden gelegen. De oude heer, die een weinig verstrooid en knorrig scheen te zijn, sprak aan mijn tafel bij herhaling over een reisgezelschap, dat hij had gehad. Ik kreeg de indruk, dat zijn dochter dat niet aangenaam vond. Zoudt gij hen bijgeval gekend hebben? Zijn naam was professor Lars Ekvall.

Een ondeelbaar ogenblik aarzelde Raffles.

Wat wist deze luitenant? Had de professor gebabbeld? Had hij zijn naam genoemd? Dat leek heel onwaarschijnlijk want in dat geval zou de Saint Aubrey zeker wel anders zijn opgetreden.

En toen antwoordde hij, alsof het een zaak van geen betekenis was:

— Ik heb hen ontmoet, in de buurt van El Mabruk, luitenant.

— Maar, stil eens, dat is zonderling. Die geleerde sprak van een vliegmaschine. Hij zou met zulk een toestel hier zijn gekomen, en hij raaskalde: hij zou de tocht van Londen naar El Mabruk in minder dan anderhalve dag hebben gemaakt. Zijn dochter werd er onrustig van, dat verzeker ik u. Misschien was de goede man niet wel bij het hoofd.

Raffles gaf niet dadelijk antwoord. Hij bestudeerde aandachtig het gelaat van de jonge luitenant en het kwam hem voor alsof deze nog iets achter hield, iets verzweg, iets trachtte uit te vorsen.

Intussen, het diende tot niets, de zaak van de vliegmaschine te verzwijgen, nu het vaststond, dat professor Ekvall dit toestel had vermeld. Na enige ogenblikken antwoordde hij bedaard:

— Er is een ongeluk geschied met een vliegmaschine, niet bij El Mabruk, maar bij de muren van Timissarrar.

De luitenant, die juist een sigaret had opgestoken, legde langzaam het zwavelhoutje neer, en keek Raffles strak aan. Zijn stem had een andere klank, toen hij vroeg:

— Geloof gij dat de professor de waarheid sprak, en met dat toestel binnen anderhalve dag van Londen daarheen vloog?

— Ik geloof het niet, luitenant, ik weet het zeker, luidde Raffles' antwoord.

— Maar hij kan dat toestel toch onmogelijk zelf bestuurd hebben.

— Dat deed ik, luitenant de Saint Aubrey. Dat van die ontmoeting, waar ik over sprak, is niet volkomen juist. Ik en mijn beide vrienden hier brachten hem van Londen naar het hartje van de Sahara, waar hij een wetenschappelijk onderzoek wilde instellen.

Een ogenblik keken de beide mannen elkander scherp aan. En wat de luitenant dan misschien ook vermoedde, dat de man daar tegenover hem John Raffles was, wist hij heel zeker niet, dat was duidelijk te zien aan de uitdrukking van zijn gezicht.

Brand zat op hete kolen. Hij kon de loslippige professor voorstellen, zoals die hier aan deze zelfde tafel gezeten had, vier dagen geleden, terwijl de arme Inge alles in het werk stelde om te beletten, dat haar vader zijn mond zou voorbij praten en de naam van John Raffles zou noemen.

Ook hij bemerkte wel, dat de luitenant nog alleen maar verbaasd was, en een weinig achterdochtig.

De Saint Aubrey begon het eerst weer te spreken. Hij schudde langzaam het hoofd, toen hij zei:

— Maar dat klinkt ongelooflijk, mylord. Gij hebt dus beslag weten te leggen op een vliegmaschine, die ongeveer achthonderd kilometers per uur moet kunnen afleggen?

— Bijna negenhonderd, luitenant, antwoordde Raffles, op zijn beurt een sigaret aanstekend, die de korporaal hem had gepresenteerd.

De Saint Aubrey uitte een kreet van verbazing en staarde Raffles met wijdgeopende ogen aan.

— Maar wie leverde u dan toch die wondermaschine? Ik hoorde wel eens vaag spreken over zulk een toestel, maar...nu, dat doet er ook niet toe.

Er kwam een flauwe glimlach om de lippen van Raffles, toen hij zei:

— De man die het toestel bezat, stond het mij tijdelijk af, luitenant. Het spijt mij genoeg, dat het toestel is te loor gegaan. Ik weet niet goed hoe ik dit zal moeten uitleggen aan... de eigenaar. Sprak de professor veel over zijn mislukte onderneming?

De luitenant bemerkte wel, dat zijn gast liever van onderwerp wilde veranderen, en daar hij een hoffelijk man was, wilde hij reeds op het nieuwe onderwerp ingaan, toen de deur werd opengegoorpen en een sergeant binnenstormde, die zich nauwelijks de tijd gunde om in de houding te gaan staan, en met trillende stem uitriep:

— Daar zijn zij, luitenant. Zij zijn door de grote kijker duidelijk te zien. Binnen een uur kunnen zij hier zijn.

De Saint Aubrey was direct opgesprongen, en gaf op gedempte toon de laatste bevelen. Raffles zei rustig:

— Beschik over ons, luitenant, alsof wij eenvoudige soldaten waren. Wij hebben zelf onze wapens; gij behoeft niets anders te doen dan ons onze plaatsen aan te wijzen. Ik maak er u opmerkzaam op, dat mijn vriend Brunt een vermaard scherpschutter is, en op tweehonderd meter afstand, onfeilbaar zijn man neerlegt.

— Dan zal mijnheer er misschien niets op tegen hebben, als ik hem op een overzichtelijke, maar daarom kwetsbare plek zet? vroeg de Saint Aubrey aan Brand.

— Niet in het minst, luitenant, antwoordde deze kalm.

— Naar buiten dan, riep de luitenant uit. En laten wij de hemel bidden, dat wij er onze huid bij redden.

Allen gingen naar buiten, bereikten de voorgaanderij, en tuurden van die verheven standplaats uit over de vlakte. Brand had een voortreffelijke kijker, en toen hij die voor het oog had gebracht, en er even door had gekeken, stond zijn gelaat ernstig, toen hij zei:

— Het is maar al te waar, luitenant, de troep die daarginds van de zijde der bergen nadert, is op zijn minst vijfhonderd man sterk. Zij zijn allen bereden, en hun rijdieren zijn paarden en kamelelen. Hebben die rovers goede wapenen?

— Ja, helaas, mijnheer, antwoordde de Saint Aubrey en er verscheen een uitdrukking van verbittering op zijn jong, knap gelaat. Ik kan u wel zeggen, dat wij Franssen het hier veel gemakkelijker zouden hebben, als die woestijnrovers niet op geregelde tijden werden voorzien van uitstekende geweren van niet te miskennen fabrikaat, en niet alleen door Duitsers, maar ook door...

Hij hield plotseling verschrikt op, maar Raffles beëindigde kalm de zin:

— Ook door Engelse handelaars, luitenant. Gij laat u door uw hoffelijkheid verleiden, hen niet te noemen, maar ik weet dat het zo is, en ik betreur het. Ik keur het ten sterkste af, dat er repetegeweren en patronen worden geleverd aan deze wrede Toearags, die ze tegen blanken gebruiken.

— Als zij zo door blijven gaan, kunnen zij zeker binnen een half uur op schotsafstand zijn, zei Brand.

Intussen had de Saint Aubrey de toestand opgenomen. De vlakte, waarover de aanvallers kwamen aanzetten, vertoonde hier en daar kleine oneffenheden, terreinplooiën, lage heuvels, die de aanvaller dekking zouden kunnen bieden.

Het was nieuwe maan, en de vlakte zou dus slechts zeer flauw verlicht zijn.

Hij dacht blijkbaar overluid, toen hij tussen de tanden bromde:

— Acht of tien malen heb ik aan het hoofdkwartier In Salah verzocht, mij aan een goede schijnwerper te helpen; men schijnt daarginds te geloven, dat het evengoed zonder zo iets gaat. Ik zou heel wat geven als ik er thans een bezat.

— En ik zou u willen helpen, en het ook kunnen, luitenant, als mijn eigen zoeklicht niet reddeloos vernield ware tijdens de strijd tegen de Chaamba's op de wallen van Timissarrar, zei Raffles. En toch zou het van onberekenbaar nut zijn, de vlakte te kunnen verlichten.

— Zouden wij geen vuren kunnen ontsteken op de toppen der vlaggestokken en enkele palmen van de kruin ontdoen? riep Brand plotseling uit.

De luitenant wendde levendig het gelaat naar hem toe en riep uit:

— Maar dat is een uitstekend denk-

beeld, mijnheer, dat wij zo spoedig mogelijk ten uitvoer zullen brengen. Wij hebben hier vaten met pek in overvloed, bestemd om de wanden te besprenken, en wij zullen onmiddellijk aan het werk gaan.

Een ogenblik daarna klonken links en rechts bevelen, de Spahis traden aan, zij werden op geregelde afstanden langs de aarden muur geposteed, en de mitrailleurs werden in stelling gebracht.

Vlug als apen klommen enige inlandse soldaten in drie of vier palmbomen, hakten er de kruin af en bevestigden in de plaats daarvan dikke bossen gras,

stekelig en droog, die met teer rijkelijk besprenkeld waren.

Vijf van deze fakkels richtte men op, drie aan de zijde, waar denkkelijk de hoofdaanval zou plaats hebben, en twee op de flanken, teneinde ook ter weerszijden de aanvaller zo goed mogelijk te kunnen onderscheiden. Luitenant de Saint Aubrey besloot echter met het aansteken dezer reusachtige toortsen zolang mogelijk te wachten.

Alles was voor de verdediging gereed, en men kon niets anders doen, dan de loop der gebeurtenissen afwachten.

HOOFDSTUK III

EEN GEVECHT MET EEN ONVERWACHTE AFLOOP

De zon nijdde reeds naar de kim, toen de aanvallers, die onder het oprukken hun beide flanken hadden ontplooid, en nu in een zeer breed, maar ondiep front opmarcheerden, reeds zeer duidelijk zichtbaar waren met het blote oog.

Zij bevonden zich toen op nauwelijks twee kilometers afstand van de post.

— Twee snelvuurkanonnen van 75 mm., zei de Saint Aubrey op bittere toon tot Raffles, die nog altijd naast hem stond, en ik verzeker u dat wij heel wat minder last van dat gespuis zouden hebben.

— Wat weerhoudt het Franse legerbestuur, u die twee kanonnen te verschaffen, luitenant? vroeg deze.

— De vrees, mylord, dat de Toearegs die vuurmonden op ons zouden kunnen veroveren, en dan in het bezit zouden komen van een machtig wapen. Kijk, een gedeelte van hen zwenkt reeds af naar onze slecht beschutte vleugels, zonder dat we iets hebben kunnen doen om het te beletten. Zou ik de fakkels reeds doen ontsteken?

— Ik zou het u sterk ontraden, lui-

tenant, antwoordde Raffles. Het is nog lang niet donker, en langer dan enige uren zullen die bossen droog gras zeker niet branden.

Op dat ogenblik ging de blik van de luitenant naar Brand, die zich dicht bij de uitgangspoort op een verhoging een kleine stelling had gebouwd, door op de wal de toppen neer te leggen, die zoëven van de palmbomen waren weggekapt, en zich daarachter te verschuilen. De jongeman bracht op dat ogenblik juist het geweer aan de schouder en scheen zorgvuldig te mikken.

— Wat doet hij? vroeg de luitenant verwonderd. De schobbejakken zijn nog minstens achthonderd meter hier vandaan.

— Hij zal u zelf aanstonds het antwoord wel geven luitenant, zei Raffles glimlachend.

Kort en scherp als een zweepslag klonk juist op dat ogenblik het schot. De Saint Aubrey, die zijn kijker voor het oog had gebracht, zag een man uit de dichtstbijzijnde groep de armen ten hemel strekken, een beweging maken, als wilde hij de buik van zijn kameel om-

helzen, en toen van zijn rijdier omlaag glijden.

— Dat grenst aan het wonderbaarlijke, riep hij uit.

Nogmaals vuurde Brand; een tweede woestijnrover volgde het lot van zijn makker. Toen klonk de bevelende stem van de Saint Aubrey, die riep:

— Laat de mitrailleurs vuren.

Onmiddellijk begonnen de mitrailleurs te knetteren, bediend door de geoefende manschappen en acht of tien Chaamba's hadden reeds in het zand gebeten, voor de overigen zich in veiligheid hadden kunnen brengen achter een terreinoneffenheid.

De vijand had zijn vleugels echter inmiddels zodanig ontplooid, dat die onbereikbaar waren geworden en zich een kwartier later rechts en links van de post bevonden, juist even buiten schotsafstand.

Op dat tijdstip verdween de zon achter de kim.

Binnen een kwartier, zoals steeds in de keerkringen, zou het volkomen duister zijn, want een werkelijke schemering vindt men in die streken niet.

De Saint Aubrey gaf bevel, het vuren te staken, en zich gereed te houden, een mogelijke stormloop af te slaan.

Toen breidde zich de drukkende stilte van de woestijn weer uit over de post.

Op de vlakte was thans bijna niets meer te onderscheiden, zodra de blik zich verder wilde uitstrekken dan een dertigtal meters. De maan en dan nog in de vorm van een smalle sikkels, zou pas over een uur opkomen.

Er werd weinig gesproken, want alle mannen waren onder de indruk van de komende gebeurtenissen.

Nu gaf de Saint Aubrey bevel, de toortsen te ontsteken, want een plotse aanval van die overmacht in de duisternis zou onvermijdelijk moeten uitlopen op een slachting, waaraan niemand binnen de wallen van de post zou ontkomen.

Een paar lappen katoen, gedrenkt in petroleum, die voor de lampen bestemd was, aan het einde van lange staken bevestigd, werden aangestoken, en met behulp daarvan stak men de vijf fakkels

bijna tegelijkertijd in brand.

Aanstands laaiden al die toortsen in een rosse gloed op, en het had geen vijf minuten later moeten geschieden, want onder een woest gekrijs kwamen van drie zijden tegelijk de aanvallers aanstormen, thans te voet, onder het afschieten van hun geweren, en de meesten met de ontblote, vlijmscherpe yatagan tussen de tanden.

Zij hadden in alle stilte hun dekkingen verlaten, en bevonden zich op nauwelijks honderd meter afstand van de voet der wallen.

Hun gedaanten waren nu echter duidelijk zichtbaar in het flakkerende rode licht, en aanstands begonnen de geweren der verdedigers te spreken, de mitrailleurs lieten hun doodaanbrengend geratel horen, en de eerste aanval scheen te zullen worden afgeslagen.

Maar de Chaamba is een buitengewoon moedig strijder, en zijn fanatisme drijft hem tot daden van ware doodsverachting. Ofschoon de rovers bij tientallen tegelijk gewond neerstortten, bleven de anderen voortsnelen, steeds schietend, ofschoon de verdedigers niet eens zichtbaar waren, daar dezen door kleine schietgaten vuurden. De stoutmoedigsten bereikten dan ook, vooral op de vleugels van de post, de voet van de wallen, en als apen klommen er enkelen op elkanders schouders, bereikten zo het talud. Vier of vijf sprongen aan de andere kant omlaag met een dolzinnige moed, die zij met het leven moesten betalen, want al sloegen zij met hun scherpe, brede zwaarden enkele verdedigers neer, een paar welgerichte kogels velden hen spoedig.

De aanvoerder van de bende zag al gauw in, dat deze eerste stormloop volkomen mislukt was, want een gillende waarschuwingskreet klonk over de vlakte, overal herhaald, en toen weken de overlevenden zo snel zij konden weer in de duisternis terug, buiten de lichtkring van de fakkels.

Er kraakten nog enkele schoten, en toen werd het opnieuw stil.

De Saint Aubrey, die met zijn dienstrevolver twee der woestijnrovers had neergeschoten, keek op zijn horloge, toen

naar de reusachtige toortsen, die nog hel opvlamden, en tenslotte naar Raffles, die zich eveneens alleen met zijn revolver verdedigd had.

— Ik hoop dat zij het zullen houden, zei hij toen zacht. Wij hebben nog minstens vijf uren van een volkomen duisternis.

— Kunnen wij geen nieuwe in gereedheid brengen?

— Neen, de gehele voorraad pek is er aan besteed. Wij hebben nog wat petroleum van de lampen, maar die zou veel te snel zijn opgebrand. En u wilt mij zeker wel veroorloven, dat ik even naar mijn gewonden ga omzien.

Nauwelijks had Raffles bevestigend geantwoord, of uit het hoofdgebouw kwam sergeant Latour toelopen, die voor de luitenant salueerde, een paar woorden tot hem fluisterde, en toen met hem terzijde trad.

Het gesprek duurde maar heel kort, maar wat Latour zei scheen van gewicht te zijn, want de Saint Aubrey maakte een beweging van grote verrassing, wendde toen snel het gelaat naar Raffles, keek hem een ogenblik strak aan, en zond toen Latour met een gebaar weer weg.

De Saint Aubrey keerde langzaam naar Raffles terug, en begon op afgemeten toon:

— Mijn gewonden zullen nog enkele minuten geduld moeten hebben; de dokter zorgt trouwens reeds voor hen. Latour heeft mij daar iets medegedeeld, mijnheer, mylord wil ik zeggen, wat mij niet geheel onverwacht treft, omdat ik reeds een zeker vermoeden koesterde.

— Wat is het, luitenant? vroeg Raffles bedaard, ofschoon hij meende het reeds te weten.

— Uw bagage is in een loods neergezet, zoals gij weet, waar wij ook onze petroleumvoorraad bewaren. Toen Latour er zoëven kwam, stiet hij in het halfduister met de voet tegen een der zakken, in zeildoek gewikkeld, die een zonderlinge klank gaf. Ik heb Latour reeds dikwijls vanwege zijn nieuwsgierigheid moeten berispen en ook ditmaal ging hij zijn boekje te buiten, want hij

maakte de zak los en keek wat er in zat...

Raffles, die bezig was zijn revolver te laden, keek nu op, en enige ogenblikken zagen de beide mannen elkander zwijgend aan.

— Wel? vroeg Raffles toen laconiek.

— Wel, die zak was boordevol kostbaarheden, gouden armbanden, ringen, oude gouden munten, ja zelfs dameshorloges, met diamanten bezet, en gij moogt mij geloven of niet, maar onder die horloges was er een, dat Latour herkende. En dat moest hij wel, want het behoort mij toe. Het werd mij omstreeks acht maanden geleden ontstolen op het marktplein van In Salah, en ik denk dat de dief op zijn beurt weer bestolen is door de Chaamba's. Vindt gij het niet een heel vreemde samenloop van omstandigheden?

— Niet het minst, luitenant, antwoordde Raffles glimlachend. De voorvallen grijpen volkomen logisch in elkaar. Want ik heb die schatten weer afgenomen van de Chaamba's, en ik verzeker u, dat ik er moeite genoeg mee heb gehad.

Het bleef wederom even stil, en toen hernam de Saint Aubrey:

— Gij begrijpt zeker zelf wel, mylord, of hoe gij genoemd wenst te worden, wat die bekentenis van u betekent?

— Het zal aan mij liggen, luitenant, maar dat zie ik toch inderdaad niet goed in.

— Dan zal ik u tot mijn leedwezen op weg moeten helpen, mijnheer. Luister dus, en ik geef u in overweging, mij naar waarheid te antwoorden, want waarom zouden wij het tegenover elkander verhelen, dat er na dit gesprek wel geen tweede meer over hetzelfde onderwerp zal volgen.

— Gij zijt dus bevreesd voor een slechte afloop, luitenant?

— Voor de slechtst mogelijke afloop, mijnheer. Ik ken die Chaamba's. Zij zullen in het eerste uur niets doen en rustig afwachten tot die fakkels zijn uitgebrand. Misschien zijn er zestig of zeventig van hen gevallen, aan onze kant zijn er ook tien of twaalf man buiten gevecht gesteld en hun overmacht is nog

altijd veel te groot. Zij zullen ons in de duisternis opnieuw aanvallen, en morgenochtend, bij het opgaan van de zon, zullen wij allen dood zijn. Een Chaamba kent geen medelijden, en maakt alle gewonden onverbiddelijk af. Het dient dus tot niets, elkander een rad voor de ogen te draaien. Terzake dus. Ik heb enige argwaan gekoesterd van het ogenblik af, dat ik u op een tegenspraak moest betrappen. Die zaak met de vliegmaschine kwam mij al dadelijk verdacht voor, pardon, dat ik dit lelijke woord gebruik. Men mag dan op een eenzame post geplaatst zijn, men heeft toch vroeger wel het een en ander gehoord omtrent het wonderbaarlijke vliegtuig van een zekere John Raffles, dat hem reeds grote diensten heeft bewezen. Wat die oude man sprak, die Zweedse professor, was ook niet in de haak en...

— Ga niet verder, luitenant, viel Raffles hem in de rede. Het dient tot niets, dit gesprek te rekken. Uw opmerkingen zijn volkomen juist, en gij hebt goed gezien; ik ben de man, wiens naam gij zoëven genoemd hebt.

Weer viel er een zwijgen, hetwelk de Saint Aubrey het eerst verbrak met de woorden:

— Mijn vermoeden is dus bevestigd. Gij brengt mij in een zonderlinge positie, mijnheer. Gij hebt u als een echt gentleman gedragen, en ons een grote dienst bewezen. Ik was zeker niet zo gauw op die inval gekomen, hier fakkels te ontsteken.

— Het plan was niet van mij afkomstig, maar van een van mijn vrienden, luitenant, hernam Raffles glimlachend.

— Dat maakt voor mij geen verschil uit, mijnheer. Gij drieën hebt ons bijgestaan, en ik vind het denkbeeld hatelijk, u thans schade te moeten berokkenen. Daarom, als wij dit overleven, wat ik betwijfel, dan kunt gij morgen vertrekken, zoals gij gekomen zijt; ik weet niets en ik wil niets weten.

— Vertrekken, met de buit der Chaamba's, luitenant?

Even stond de Saint Aubrey blijkbaar in tweestrijd, en toen antwoordde hij schouderophalend:

— Mijnentwege. Zij zijn gemene ro-

vers, en zij verdienen het.

— Ik waardeer dit zeer, luitenant, en ik hoop dat gij mij zult toestaan, uw gouden horloge terzijde te leggen en hier achter te laten.

— Dat is heel hoffelijk van u, mijnheer, zei de Saint Aubrey sarcastisch. Merkt gij dat de fakkels reeds iets minder helder gaan branden?

Het was maar al te waar; na een uur te hebben gebrand, begonnen de toortsen reeds minder licht te verspreiden. Een ervan had de stam van de palmboom zelf in brand gestoken en aan de bovenzijde verkoold, de reusachtige bos met pek gedrenkt gras was gevallen, onder een regen van vonken, en op dat punt heerste weer volkomen duisternis.

De maan was toen reeds opgekomen, maar haar sikkel was zo smal, dat zij slechts heel weinig licht verspreidde.

De Saint Aubrey had een ogenblik in gedachten verdiept gestaan en wendde zich af om naar de gewonden te gaan omzien, toen hij zich nogmaals tot Raffles wendde met de opmerking:

— Over deze netelige zaak nog slechts een enkel woord, mijnheer. Mag ik weten, wat u er toe bracht, professor Ekvall en zijn dochter van dienst te zijn?

— Mijn gevoel voor redelijkheid, luitenant, luidde Raffles' antwoord. Niemand wilde die Zweedse geleerde helpen, want men zag hem voor krankzinnig aan maar ik wist dat hij zeer goed gelijk kon hebben, en ik wilde hem eenvoudig helpen om dat te bewijzen.

— Maar die hulp heeft u uw vliegmaschine gekost.

— Ik kan een nieuwe bouwen.

— Gij hadt door de Chaamba's gedood kunnen worden.

— Wat vroeger, wat later, wat doet het er toe?

— Gij hebt u aan de grootste gevaaren blootgesteld, voor weinig anders dan wat iedereen een krankzinnige onderneming moet toeschijnen.

— Ik houd van sport, luitenant.

De Franse luitenant keek Raffles een ogenblik half met bewondering, half met afkeer aan, en zei toen zacht:

— Gij zijt een wonderlijk man, en ik kan er niets aan doen, maar het ver-

heugt mij, dat ik u heb leren kennen. Ik ga nu kijken hoe mijn gewonden het maken.

Raffles bleef alleen, keek de Saint Aubrey even na, haalde de schouders op, en liet zijn revolver weer in zijn zak glijden.

Een kwartier verliep, en toen keerde de Saint Aubrey terug. Zijn stem had een smartelijke klank, toen hij zacht zei:

— Zeven mannen zijn gedood, waaronder vier blanken. Vijf zijn er zwaar gewond, en zullen misschien de zon niet meer te zien krijgen. De dokter doet wat hij kan, maar wij zijn hier helaas op deze afgelegen posten nooit zo goed van alles voorzien, als verder in het noorden.

Raffles antwoordde niet. Hij begreep echter volkomen de gemoedstoestand van deze jonge officier, die hier als het ware was opgesloten met zijn manschappen.

De tijd verstreek. De uitkijkposten hielden de vlakke scherp in het oog en nu en dan wierpen zij een blik op de fakkels, die voortdurend minder helder begonnen te branden, en misschien over een half uur gedoofd zouden zijn; het duurde zeker nog minstens twee uren, voor de zon zou opkomen.

Na een kwartier vroeg Raffles de luitenant:

— Is er wellicht kans op ontzet?

— Misschien, antwoordde de luitenant op zachte toon. Maar daar zullen wij maar niet op rekenen. Het zou louter toeval zijn. Stil, hoorde ik daar iets?

Raffles luisterde scherp toe. Het was alsof er op verre afstand, veel verder dan waar zich de aanvaller moest bevinden, een paar schoten klonken.

— Misschien werd ergens, op vele mijlen afstand, een rustende karavaan door leeuwen aangevallen.

Maar daarna was het weer volkomen stil, de nachtwind ruiste door de palmen, de pekfakkels knetterden, en dat was alles.

Tien minuten later doofde een van de fakkels uit, die het dichtst bij de uitgangspoort stond. Even daarna begaf zich ook de tweede, aan dezelfde kant. Slechts de derde op de rechterhoek van de post, brandde nog flauwtjes en

verspreidde een zwak schijnsel.

— Over tien minuten zullen zij aanvallen, zei Saint Aubrey dof. Mannen, houdt je op alles voorbereid.

Daar kraakte de top van de laatste palmboom, de toorts kwam omlaag, rokend en vonken spattend, en alom heerste duisternis.

Op enige honderden meters afstand ging een krijgend gejuich op, en kreten van wraak weerklonken.

— Daar komen zij, geeft acht, en verdedigt u, zolang het gaat, schreeuwde de Saint Aubrey.

Hij had gelijk, want huilend en tierend kwamen eensklaps van alle kanten, onder het nutteloos afschieten hunner geweren, de Chaamba's weer aanstormen.

Ofschoon hij zeer goed weet om te gaan met het vuurwapen, vecht de Chaamba nog steeds het allerlieft met het blanke wapen, in een strijd van man tegen man.

De Chaamba's waren slechts zichtbaar als duistere gedaanten, maar de mannen aan de mitrailleurs deden hun plicht en schoten op goed geluk in de hoop. Er klonken doodskreten, hier en daar vielen van die zwarte gedaanten ter aarde, maar de anderen wisten aan drie zijden tegelijk opnieuw de wallen te bereiken, klauterden op elkaars schouders, hun zwaarden en dolken tussen de tanden geklemd, en reeds sprongen zij hier en daar naar omlaag, waarop een verschrikkelijk handgemeen begon.

Henderson, die zijn post naast de uitvalspoort niet had opgegeven, had het geweer bij de loop gevat en gebruikte het bijwijze van knots. En wat hij trof, dat was des doods, want met formidabele kracht beukte de kolf van het wapen op de koppen der aanvallers neer, en verbrijzelde ze als ledige eierschalen.

Wat Raffles betreft, hij had eerst zijn revolver leeggeschoten, en daar het wapen nu verder nutteloos was, wierp hij het weg, en raapte het zwaard op van een gevallen Chaamba, die zoëven was gedood.

Het zijn tweehands wapens en Raffles, die steeds een voortreffelijk stokschermmer was geweest, vatte het gevest

met beide handen aan en verweerde zich op die wijze zo goed hij kon tegen een viertal rovers, die, met van woede en haat verwrongen tronies, op hem indrongen. Hij wist er twee dodelijk van te treffen, maar waarschijnlijk zou hij toch het onderspit hebben moeten delven, als de Saint Aubrey, die zich als een duivel verweerde, niet juist in de buurt was gekomen, en met zijn zware dienstrevolver een der Chaamba's zo hevig op het hoofd had geslagen, dat de man zijn zwaard prijs gaf en bewusteloos ineens zakke.

Overal klonken stervenskreten, de mitrailleur zweeg reeds lang, van vuurwapens werd geen gebruik meer gemaakt in dit handgemeen, en men vernam slechts het gekletter van de bajonetten tegen de zwaardklingen, en de doffe, bonzende slagen van geweerkolven op harde schedels.

Verschrikkelijk was deze strijd in de duisternis, waarbij men nauwelijks vriend van vijand kon onderscheiden. De Chaamba's wierpen zich vol doodsverachting op de spitse bajonetten en nog terwijl het wapen door hun borst drong, sloegen zij in den blinde met hun lage zwaarden naar de vijand.

Het scheen wel alsof de Chaamba's nu van alle zijden tegelijk neersprongen van de wallen, en reeds was zeker de helft van de kleine bezetting gedood of gewond, toen er plotseling verwarring scheen te ontstaan in de gelederen van de rovers, die zich nog buiten bevonden en hun best deden, met een soort stormram de poortdeur open te beuken.

Het rammeien hield op, er klonk een gillend alarmsein, en vlak daarop knetterden er weer schoten, maar nu van veel dichterbij, op nauwelijks honderd meters afstand.

Terwijl men daarbinnen nog steeds woedend doorvocht, verschenen er eensklaps boven op de noordelijke wal bekende, witte uniformen, tien, twintig, zestig, die vlug als apen naar beneden sprongen, en met geweren en revolvers met frisse moed op de Chaamba's begonnen te vuren, die zich op een hoop hadden gedrongen, en blijkbaar wilden retireren naar het hoofdgebouw in het

midden van de post. Maar de Marokkanen, verbitterde vijanden van de Chaamba, gingen hen woedend te lijf, en opnieuw ontbrandde de strijd, maar thans was de uitslag niet twijfelachtig, want van alle zijden zag men de witte uniformen nu opdagen, tot eensklaps een luide stem klonk, dicht bij de uitvalspoort, die uitriep:

— Houdt stand, luitenant. Wij komen u ontzetten.

— Dat is kapitein Marbœuf, riep de Saint Aubrey juichend uit, onkenbaar bijna, met het haar nat van zweet over zijn voorhoofd hangend, zijn wangen bebloed door een wonde vlak onder het oog, waar een yatagan hem had geraakt, de uniform bemorst en gescheurd, en met een verwilderde blik in zijn ogen.

— Dan komt kapitein Marbœuf juist bijtijds, zei Raffles laconiek, terwijl hij zijn bebloed zwaard wegwierp en naar zijn monocle zocht. Wij hadden het zeker geen tien minuten langer kunnen uithouden, want die bruine duivels kwamen van alle kanten opdagen. Waar komt hij zo plotseling vandaan, luitenant als ik vragen mag?

— Van In Salah, mijnheer, dat is althans zijn standplaats. Wat hij hier echter uit komt voeren, dat kan ik u niet zeggen. Misschien was hij juist op een strafexpeditie, of heeft hij ook gehoord van de opstanden onder de Chaamba's in deze streek. Hoe het ook zij, wij zijn hem veel verplicht, al wil ik u in vertrouwen wel bekennen, dat kapitein Marbœuf niet tot mijn vrienden behoort.

In een hoek van de post werd nog wat gevochten, maar dat duurde niet lang en de overlevende aanvallers trachtten zich het vege lijf te redden door weer over de wallen te klauteren. Daarbuiten scheen de strijd nog in volle gang te zijn maar het schieten werd snel minder en het was spoedig duidelijk, dat de vijand in volle aftocht was.

De uitvalspoort werd geopend voor de bevrijder en in tamelijk goede orde trok, voorafgegaan door een kapitein en twee luitenants, een detachement inlandse troepen de post binnen, bijna vierhonderd man sterk en goed gewapend. Alle mannen waren bereid, de meesten op

vlugge, kleine, Barbarijse paarden, die schier onvermoeibaar zijn.

Men kwam aandragen met lantaarns, en Raffles kon nu het gelaat zien van kapitein Marbœuf, die op de Saint Aubrey was toegetreden en hem de hand schudde.

Het was een grote, stevig gebouwde man, van een jaar of vijftig, met een reeds grijzende, dikke knevel, kleine, grijze oogjes, een rode neus, die van veel liefde voor port getuigde, en borstelige wenkbrauwen.

Hij scheen een ogenblik rond te kijken, kreeg Raffles in het oog, sprak zacht een paar woorden tot de Saint Aubrey en kwam toen met grote stappen op Raffles toe.

Hij bleef met de handen in de zijden voor hem staan, bekeek hem van het hoofd tot de voeten, en zei toen:

— Mag ik weten, mijnheer, met wie ik hier het genoegen heb?

Raffles bespeurde, dat luitenant de Saint Aubrey, die schuin achter de kapitein stond, hem een waarschuwend wenk toewierp, en hij meende wel te begripen, wat dat knipoojje betekende.

— Met een Engelsman, kapitein, antwoordde hij bedaard. Een vreemdeling, een ontdekkingsreiziger, als gij wilt.

— Een naamloze vreemdeling, mijnheer? hernam kapitein Marbœuf, zonder zijn ogen van Raffles af te wenden.

Weer gaf de luitenant Raffles een snelle wenk, en hij antwoordde rustig:

— Ik ben Lord Palmhurst, kapitein.

— Ah zo? De luitenant schijnt dus werkelijk nog niet te weten, wie gij inderdaad zijt? Sterker nog, gij schijnt zelf uw ware naam te hebben vergeten? Laat mij u dan mogen helpen, mijnheer. Ik meen heel zeker te weten, dat uw ware naam John Raffles is.

— En mag ik op mijn beurt vragen, waaraan u die wetenschap ontleent, kapitein?

— Dat spreekt vanzelf. Een paar woorden zullen u wel op de hoogte brengen. Gij moet weten, dat omstreeks tien dagen geleden te In Salah een oude, Zweedse geleerde aankwam, vergezeld door zijn dochter, die mijn hulp inriep, teneinde verder noordwaarts te kunnen

trekken. Ik ontving hem aan mijn tafel, en die oude heer diste mij een zeer eigenaardig verhaal op, waarin een zekere John Raffles een grote rol vervulde. Hij gaf mij de plaats aan waar die man nu moest vertoeven, benevens een volledige persoonsbeschrijving. Hij sprak er heel luchtig over, maar ik heb andere opvattingen omtrent zekere personen, mijnheer. Deze twee heren zijn zeker uw metgezellen?

Deze vraag gold Henderson en Brand, die naderbij waren gekomen op het horen van de vrij luide stem van de kapitein.

De reus, die maar heel weinig Frans verstond, begreep de woorden niet, maar de zin raadde hij des te beter. Hij keek, van de man met het rode, opgezette gelaat, naar Raffles en van deze weer naar Marbœuf en scheen op het punt te staan een opmerking te maken, toen een enkele blik van Raffles hem weerhield, en terug deed treden.

— Deze heren zijn mijn vrienden, kapitein, antwoordde Raffles koeltjes.

— Gij waart te El Mabruk, omstreeks een maand geleden?

— Zo is het.

— Gij hebt afscheid van professor Elkvall en zijn dochter genomen in een kleine plaats ten westen van de Ain Tadjenout?

— Gij hebt het gezegd.

— Gij waart voornemens, het gebergte in te gaan en wraak te nemen op de Chaamba's?

— Dat voornemen heb ik ten uitvoer gebracht, op mijn manier.

— Anders niets? Mag men weten welke die manier was?

Het bleef een ogenblik stil. Raffles beschouwde aandachtig het rode gelaat, zo dicht bij het zijne, en hij zag aan de uitdrukking daarop duidelijk, dat die man alles moest weten. De oude professor had niet kunnen zwijgen, hij beschouwde de gehele zaak als een bagatel, een futiliteit, en had over Raffles gebabbeld, zoals men het doet over een kamerlid in zijn familie, of een bekend voetballer.

Raffles was volstrekt niet vertoornd op de oude man. Zo was nu eenmaal

diens aard. Hij begreep ook wel, dat Inge al het mogelijke zou hebben gedaan, om haar vader tot zwijgen te brengen en misschien was zij bij dat gesprek wel niet eens aanwezig geweest...

Het had geen doel, uitvluchten te zoeken, ondanks de hulp van de Saint Aubrey, die hem zeker niet had willen verdragen, en hij antwoordde dan ook rustig:

— Ik ben de man, die gij zoëven hebt genoemd, kapitein. Mijn wraak op de Chaamba's bestond hierin, dat ik hun de schatten heb afgenomen, een goede buit aan goud en juwelen, die zij sluw in de loop der jaren hadden ontstolen aan doortrekkende karavanen en reizigers.

— Dus, de professor wist wel wat hij zei. En ik wist wel, wat ik deed, toen ik mijn inspectietocht uitstreckte tot deze post. Het verheugt mij zeer, dat ik luitenant de Saint Aubrey heb kunnen ontzetten, want het zag er hier lelijk uit, maar het verheugt mij bijna nog meer, dat ik de man kan zijn, die eindelijk en tenslotte de hand heb kunnen leggen op... een heerschappij als gij zijt.

Deze laatste woorden gingen met zulk een minachtende blik gepaard, dat Henderson zich bijna niet kon bedwingen en tussen zijn tanden siste:

— Zal ik die schreeuwer aan de dichtstbijzijnde palmboom even ophangen, mylord? Het eist een kleine moeite.

— Het aanbod klinkt erg verleidelijk, James, maar ik moet het onder dankzegging afwijzen, antwoordde Raffles glimlachend. Deze heer meent het niet zo kwaad, dat verzeker ik je.

— Maar waarom kijkt hij dan naar u, alsof hij een vlieg in zijn soep had gevonden?

— O, dat is zo zijn gewoonte, James. Zo is zijn gewone gelaatsuitdrukking. Trek je er niets van aan.

De kapitein had ongeduldig aan zijn dikke knevel getrokken met een zijdelinge blik op Henderson, en zei:

— Ik zal gedwongen zijn, mijnheer Raffles, u te verzoeken, mij naar In Salah te vergezellen.

— Een verzoek, dat zeker niet voor

weigering vatbaar is? zei Raffles ironisch.

— Ik vrees van niet. Als gij u weerspannig zoudt tonen, dan zou ik wel verplicht zijn, met geweld tegen u op te treden.

Nu deed de Saint Aubrey, die zwijgend had toegeluisterd, een paar stappen naar voren, en zei op eerbiedige, maar vaste toon:

— Ik vraag excuus, kapitein, maar deze heer heeft ons, geholpen door zijn beide metgezellen, buitengewoon grote diensten bewezen. Misschien zoudt gij niet veel meer van ons in leven hebben gevonden, als dit dappere drietal, waaronder zich een scherpschutter bevindt, zich niet aan onze zijde had geschaard.

— Luitenant, ik waardeer uw beweegredenen, zonder ze te kunnen delen, heren Marbœuf koeltjes. Deze man wordt reeds jarenlang gezocht door de politie van zijn land. Zij beschouwt hem als een gevaarlijk misdadiger, en...

— En er is een prijs van tweeduizend pond sterling op mijn hoofd gesteld voltooid Raffles op koude toon de zin.

De kapitein barstte woedend uit terwijl hij vuurrood werd:

— Aan die prijs op uw hoofd, mijnheer, heb ik geen ogenblik gedacht. Ik doe slechts mijn plicht, door u in verzekerde bewaring te stellen. De dag begint aan te breken, ik zal hier de helft van mijn detachement voorlopig laten, met het oog op een mogelijke herhaling van de aanval, en gij zult zo goed zijn, u reisvaardig te maken, en mij aanstonds na het ontbijt te vergezellen naar In Salah.

— En mijn vrienden?

— Uw vrienden gaan natuurlijk mee. Ik beschouw hen als uw medeplichtigen, en de politie te Cairo moet maar uitmaken, of ik daarin ongelijk heb.

— En de Chaamba-schat, die ik met zo grote opoffering van tijd en moeite heb veroverd?

— Ik vind uw vraag tamelijk onbeschaamd, mijnheer Raffles, luidde het antwoord. Die schat gaat natuurlijk ook mee, maar dan onder mijn berusting. Ik leg er beslag op, uit naam van het Franse gouvernement.

HOOFDSTUK IV

IN SALAH

Begraven doet men de doden, in deze streken van de woestijn maar hoogst zelden. Hier worden de lijken in doeken gewikkeld, en in de hoogste takken van een boom neergelegd, daar worden zij gebracht naar het platte dak van een hoge toren, ginds weer op een hoge rots, en in al die gevallen zorgen de gieren, de lijkbezorgers van de woestijn, voor het overige...

Ditmaal echter werden de gevallen Franssen, de vreemde soldaten en ook de inlandse, een paar honderd passen buiten de post, plechtig ter aarde besteld in een gemeenschappelijk graf, waaroverheen een salvo werd gelost, nadat de kapitein een paar korte woorden had gesproken.

Van de Chaamba's waren meer dan honderd man gesneuveld. Zij allen werden eenvoudig op een hoop gestapeld, op bijna een kilometer afstand van de post, en de drie of vier dozijn gieren, die reeds hun kringen in de lucht beschreven, leverden voldoende bewijs, dat men van deze rovers binnen enkele dagen niets meer zou terugvinden dan het gebeente, verblekend in de zon. O, men is wel genoodzaakt, practisch te werk te gaan in deze hiel van hitte, boze dampen, muskieten en zand.

De gedode paarden en enige kamelen werden nog wat verder weggesleept, en de jakhalzen zouden er zich aan mogen vergasten, want de koninklijke leeuw minacht dergelijk aas, en zal er nimmer naar omzien. Hij moet zelf zijn buit doden en slechts wanneer hij door een vreselijke honger gekweld wordt, zal hij de dode lichamen aanroeren.

Dit alles nam enige uren in beslag, en toen er weer orde geschapen was, toen de gewonden waren verbonden, en de gebroken wapens waren opgeruimd,

scheen de zon reeds helder aan de hemel.

Al die tijd had Raffles beseft, dat hij geen stap kon doen, zonder dat een zestal Marokkaanse soldaten hem nauwkeurig in het oog hield. Hij had een kort gesprek gevoerd met Brand en de beide mannen waren tot de slotsom gekomen, dat het vruchteloos zou zijn, thans een poging tot ontvluchten te wagen.

Kapitein Marbœuf scheen er juist man naar te zijn, hen met een paar welgerichte schoten tot de orde te roepen. Ver zouden zij zeker niet komen.

En daarom namen zij het besluit, zonder enige tegenstand te bieden, mede te gaan naar In Salah, waar de kansen tot ontvluchting zoveel groter waren. Want In Salah is tegenwoordig een vrij grote stad, met een bevolking van ongeveer 25.000 zielen, een Europese wijk, vele café's, ja zelfs twee of drie bioscopen.

Toen de drie mannen tezamen ontbeten, in een vertrekje waar zij alleen waren, bemerkten zij heel goed door de wijdgeopende vensters, dat er voortdurend gewapende Marokkanen voorbij liepen, het geweer op de schouder, nauwkeurig op hen lettend.

Het behoeft niet te worden gezegd, dat zij direct hun wapens hadden moeten afgeven. Kortom zij waren gevangenen, die alleen maar niet geboeid waren.

Henderson was het moeilijkst te regeren. Het allerlieftst zou de reus zich, zonder zich om de gevolgen te bekommeren, op die Franse kapitein hebben geworpen, met zijn opgeblazen gezicht, zijn dikke, rode neus en zijn zware stem. Een paar woorden van Raffles echter waren voldoende geweest, om hem althans naar het uiterlijk te doen bedaren.

Zij zouden juist van tafel opstaan, toen de deur open ging en luitenant de Saint

Aubrey binnentrad. Hij wierp een schuwe blik achter zich, ging vlug op Raffles toe, en zei haastig:

— Mijnheer, ik kom om afscheid van u te nemen. Ik heb mij even aan het spiedend oog van kapitein Marboëuf onttrokken. Gij kent de toestanden hier zo niet; men doet verstandig zijn superieuren te vriend te houden.

— Ik begrijp dat volkomen, luitenant zei Raffles eenvoudig.

— Maar dat belet mij niet, u te verzoeken uw hand te mogen drukken, mijnheer, ging de Saint Aubrey voort. Of het komt, omdat ik vele jaren in de woestijn heb geleefd, ik weet het niet, maar ik kon in u geen gevaarlijk misdadiger zien, doch alleen maar de man, die mij in zeer moeilijke omstandigheden geholpen heeft, terwijl het hem niet moeilijk zou zijn gevallen, zich aan die taak te onttrekken, en te vertrekken voor het gevaar dreigde. Hier is mijn hand, ik hoop dat gij er de uwe in wilt leggen.

Een ogenblik hielden de beide krachtige mannenhanden elkander omvat, en toen sprak Raffles eenvoudig:

— Ik heb hier kennis gemaakt met een nobel mens, luitenant, en ik zal niet vergeten, dat gij om mijnentwille een leugen hebt gezegd. Gij hebt uw best gedaan om mij te redden, en daarvoor dank ik u. Vaarwel... of misschien wel tot ziens, want de wereld is tegenwoordig zo klein.

Nog een ogenblik keken Raffles en de luitenant elkander aan, toen lieten hun handen elkander weer los, en een ogenblik daarna had de Saint Aubrey het vertrek verlaten.

Van dat ogenblik af ging alles vlug en ordelijk, want wie kapitein Marboëuf ook mocht zijn, hij was een militair, die er, zoals hij zelf het uitdrukte: « de hand aan hield », hetgeen in dit geval wil zeggen, dat geen van zijn ondergeschikten het zou wagen de zaken wat luchtig op te vatten, toevallig omdat deze Franse posten wat ver de woestijn in lagen. De geweergrendels glansden als zilver, de koppels waren blinkend gepoetst, er was geen spatje op de zadels der kamelen de dieren waren behoorlijk geroskamd,

en de huiden van de paarden glommen als spiegels. Reeds stonden de troepen op het kleine binnenplein opgesteld, gepakt en gezadeld, gereed om uit te rukken.

En al was de toestand van Raffles en zijn vrienden niet rooskleurig te noemen, toch konden zij niet anders dan dat schone schouwspel bewonderen, opgeleverd door die tweehonderd Arabieren, in hun witte uniformen, wijde witte broeken, witte mantels, witte hoofddoeken, die, onbeweeglijk als beelden, de karabijn aan de riem over de schouder, in de hoge zadels van hun kleine, snelle paarden waren gezeten.

De kapitein en de beide luitnants bleken kamelen te berijden, en stonden reeds voor het kleine detachement, gereed om op te stijgen.

Marboëuf was in gesprek met de Saint Aubrey, scheen hem nog enige instructies te geven, en toen trad de jongeman saluerend achteruit, misschien wel na voor de zoveelste maal om een paar snelvuurkanonnen te hebben gevraagd, die hij toch niet zou krijgen, zo min als ooit een van zijn voorgangers er over had kunnen beschikken.

Er klonk een kort bevel, dadelijk in het Arabisch herhaald. Marboëuf zwaaide zijn een been over de zadelknop, de kamelen rezen statig overeind, en het detachement reed naar buiten, de hitte, de woestijn tegemoet. Raffles, Henderson en Brand mochten hun eigen rijpaarden berijden, maar daarentegen niet bij elkander blijven. Kapitein Marboëuf scheen een zeer voorzichtig man te zijn, die bovendien wist, met wie hij te doen had. En zo was ieder van hen omgeven door een ware muur van welbewapende soldaten. Iedere gedachte aan ontvluchting moest wel vervliegen bij het zien van die ernstige, gebronsde gezichten, van de eindeloze vlakke, die zich over honderden kilometers even vlak zou blijven uitstrekken, en dan was er nog iets anders, erger dan al het andere: zij hadden geen wapens, en zij hadden zelfs hun veldflessen niet mogen behouden.

Het was voor een man als Henderson wel een treurig gezicht, op tien passen voor zich uit, met afgemeten treu, de kameel te zien voortstappen, die bela-

den was met de op de Chaamba's veroverde buit.

De dag verstreek vrij eentonig, met een rustpoos van drie uren in de schaduw van een palmenbos; toen de nacht aanbrak, en het kamp werd betrokken, bemerkten de drie mannen zeer goed, dat zij goed werden bewaakt. Trouwens zij dachten niet aan vluchten, want dat zou onder deze omstandigheden gelijk hebben gestaan met zelfmoord.

En zo trok het detachement voort, steeds noordelijker, dag voor dag, terwijl het land steeds vruchtbaarder werd steeds dichter bewoond.

Na zes dagen rukte de afdeling In Salah weer binnen, dat zich voordeed als een verzameling van huizen van de meest uiteenlopende aard, opgetrokken van riet, van klei, van afgedankte pak-kisten, maar ook van steen.

Er was zelfs een filiaal van de Lyonese Bank en ook het huis van de dokter was van steen. Alle echter waren zij wit, bestreken met kalk of geverfd en allen waren zij luchtig gebouwd, met een grote, open gaanderij gelijkvloers, voor zover het de woningen der Europeanen betreft. Hier zag men voor het eerst ook weer blanke vrouwen, al behoorden die dan ook tot een kaste, die in alle landen minachtend wordt aangekeken, misschien met uitzondering van China.

Want dit was het Franse hoofdkwartier. Er lag permanent een geheel regiment Spahis en een ander van de koloniale infanterie, en waar militairen gedetacheerd zijn, daar zijn ook steeds vrouwen.

Er waren enige Arabische café's, waar men zwarte koffie kon drinken onder zonnezeil, gezeten in gemakkelijke rieten stoeltjes, die evengoed hadden kunnen staan op het terras van een café aan de Parijse boulevards, maar de zon brandde hier veel feller.

Even buiten de eigenlijke stad lag de kazerne, of liever een complex van kleine gebouwen, die tezamen het kantonnement der troepen vormden.

Al die gebouwtjes waren van hout opgetrokken, met een open zijde en om-

heen, zonder verdieping en met platte daken.

Er liepen wat inlandse vrouwen heen en weer, in grijze lappen gekleed, die daar blijkbaar thuis behoorden; waarschijnlijk soldatenvrouwen, die oogluikend in de kazerne werden toegelaten.

Op het grote plein, terzijde van die gebouwtjes, die in drie regelmatige rijen naast elkaar stonden, bevond zich de woning van de kapitein.

Het was een goed gebouwd, houten huis, eveneens met een plat dak, dik met grint bestrooid om de hitte tegen te houden, een soort luifel aan de voorzijde en een terras, hetwelk men kon bereiken langs een trap van zes treden.

Op dit plein hield de troep eindelijk halt.

Vervolgens deed de kapitein iets, dat hem later diep zou berouwen: hij ging op Raffles toe, keek hem bars aan, en zei:

— In afwachting van de politie, mijnheer, die u maar verder moet transporteren, zult gij mij naar mijn woning vergezellen. Uw twee medeplichtigen kunnen wel een plaats vinden in de gevangenis hier, maar ik ben bang, dat gij daaruit gemakkelijk zoudt kunnen ontsnappen, en mijn kelder is veiliger. Ja, ik heb van u gehoord, en ik onderschat u volstrekt niet, wees daar maar niet bang voor.

Raffles maakte een ironische buiging, die vergezeld ging van een bevallig handgebaar, en zei:

— De beslissing blijft natuurlijk aan u, kapitein. Ik hoop alleen, dat mijn vrienden met een weinig égards zullen worden behandeld, want zij hebben geen andere schuld, dan dat zij mijn vrienden zijn. En thans ben ik tot uw dienst.

Raffles had luid gesproken en hij voegde aan wat hij zei een paar woorden toe, in een voor de kapitein volkomen onbegrijpelijke taal, die hij echter voor Latijn aanzag. Marboëuf kende geen Latijn, maar hij hield het misschien voor een beleefdheidsfrazie, zei op brommende toon iets terug, waarna de vrienden van elkander werden gescheiden.

Raffles zag hoe Brand en Henderson een wenk kroegen om van hun plaatsen

te stijgen, omringd werden door een twaalfstal bereden soldaten, en toen rechtsomkeert maakten, om naar de gevangenis te worden geleid.

Raffles glimlachte. Hij kende die gevangenis van In Salah zeer goed, althans van buiten. Het was een vrij groot, houten gebouw, van slechts één verdieping en met kleine getraliede vensters er in, die eveneens buiten de stadswallen stond op een kwartier gaans ongeveer van de kazerne.

Ook hijzelf moest afstijgen, de kapitein volgde zijn voorbeeld, en ook hij werd door een behoorlijk gewapend escorte naar het huis van de kapitein vergezeld.

Zij waren daar nog omstreeks een meter of tien vandaan, toen er bovenop het terras een knappe, jonge vrouw verscheen, geheel in het wit gekleed, een beetje gepoederd, ook wel een beetje geverfd, maar die er heel aantrekkelijk uitzag, met haar blond pagekopje, en haar korte rokjes.

— Chérie, riep zij al in de verte, terwijl zij in de handen klapte, ben je daar eindelijk? Wat heb je me ditmaal lang alleen gelaten. Ik heb mij zo verschrikkelijk verveeld, en Toetoe heeft mijn vingerhoed ingeslikt, dat stakkertje. De paardendokter is er al bij geweest, en zegt dat het niets betekent. Kom maar gauw hier, ik zal...

Plotseling hield zij op, want haar oog was op Raffles gevallen en zij bleef met open mond naar hem kijken, alsof zij iets wonderlijks, een soort natuurverschijnsel zag.

Raffles glimlachte.

Hij wist zeer goed, dat blanken in dit gedeelte van Afrika zeldzaamheden zijn, en kapitein Marbœuf was nu, eigenlijk gezegd, niet de schoonste vertegenwoordiger van het ras, met zijn plumpe gestalte, zijn hoepelbenen, en zijn dronkaards gezicht.

De kapitein had even naar de jonge vrouw gewuifd, en zei:

— Ik breng hier een man mee, die iets met de justitie uitstaande heeft. Een gevaarlijk heerschap, dat in de lege wijnkelder zal worden opgesloten, tot de politie hem komt afhalen. En ik hoop

dat zij daar niet mee treuzelt, en mij spoedig van hem verlost. Het is John Raffles.

Alsof hij in alle vorm werd voorgesteld, boog Raffles heel gracieus, maar de knappe Yolande riep uit, terwijl zij de handen ineen sloeg:

— O, maar dat is vreselijk interessant. De echte John Raffles? Uit Londen? De Gentleman-Inbreker? En zal hij onze gast zijn, Armand?

— Als je het zo noemen wilt, antwoordde de kapitein spottend. Maar dan is het toch een gast, die ik liever zie gaan dan komen.

— Maar mijnheer zal toch zeker met ons dineren? zei Yolande met een pruillipje. Je zult hem toch niet dadelijk in die afschuwelijke kelder opsluiten? Wat ziet hij er stoffig en verbrand uit.

Ongetwijfeld zou dit gesprek zonderling geklonken hebben in de oren van iedere westerling, indien het gevoerd ware geweest voor de villa van een Parijse voorstad, maar dit was nu eenmaal in In Salah, dit was Afrika, hier gold een geheel andere maatstaf en hier was een vrouw, wie weet hoe lang reeds hier vertoevend, die een geheel ander inzicht had gekregen in verschillende zaken, en die over de misdaad denkkelijk heel anders dacht, dan zij het waarschijnlijk als Parijse, elegante vrouw had gedaan.

Wie een jaar daarginds heeft vertoeft zal dit volkomen beamen.

Marbœuf toonde zich dan ook in het geheel niet verwonderd, maar zei:

— Ik zal hem een kort verhoor afnemen, en voor mijn part kan hij intussen wat eten en drinken, maar ik verzeker je dat hij goed bewaakt zal worden.

— Kom dan binnen, mijnheer Raffles, en maak het u zo gemakkelijk mogelijk.

— Madame, ik ben u zeer erkentelijk, antwoordde Raffles met grote hoffelijkheid.

De kapitein glimlachte en schudde eens met zijn hoofd.

— Ga binnen, mijnheer, zei hij tenslotte. Maar denk niet, dat gij zult kunnen ontsnappen, al is dit geen gevangenis. Ik heb een wijnkelder, waarin, he-

laas, al te weinig wijn is, naar mijn zin, en waar ruimte genoeg is, om een verblijf voor u te kunnen maken. En ik verzeker u, mijnheer Raffles, dat die kelder zo duchtig zal zijn afgesloten, dat zelfs gij er niet uit weg zult kunnen komen. Ik laat het huis door twaalf soldaten bewaken, en ik moet u er opmerkzaam op maken, dat zij strikt bevel hebben gekregen, onmiddellijk en zonder de minste voorafgaande waarschuwing op u te schieten, zodra zij ook maar een puntje van uw neus buiten de deur zien verschijnen. Hebt gij mij begrepen?

— Wel, ik zou zeggen dat uw woorden niet voor tweeërlei uitlegging vatbaar zijn, kapitein, antwoordde Raffles spottend.

— Naar binnen dan, want ik heb een honger als een paard en wij zullen eens met elkaar praten.

Het kleine troepje trok verder, en Raffles ging voorbij de mooie Yolande, die hem aanzag en nakeek met een blik, die Raffles heel wat te denken had kunnen geven, als hij hem slechts had willen opmerken.

HOOFDSTUK V

ONTSNAPPING

Een huis in In Salah, zelfs dat van een westerling, een koopman, een regeringscommissaris, een militair, heeft maar zelden meer dan twee of hoogstens drie vertrekken. In hoogst enkele gevallen zijn het er vier, wanneer het huis een verdieping heeft. De kapitein had intussen niet te klagen, want Yolande was een vrouw van smaak en zij had de grote huiskamer, waar tevens gedieneerd werd, tot een aangenaam verblijf weten te maken, de omstandigheden in aanmerking genomen. De tafel was keurig gedekt met sneeuwwit linnen, de glazen blonken, er stonden hier en daar bloemen, die waarschijnlijk heel wat gekost hadden, daar zij van de oevers van de Middellandse Zee hierheen waren gevoerd, het weinige zilverwerk glom, er lagen hier en daar wat mooi ingebonden boeken, en met enkele bonte zijden lappen had de jonge vrouw zoveel mogelijk van de gewitte muur aan het oog onttrokken.

Een jonge inboorling, gekleed in een kort buisje en een wijde, witlinnen kniebroek, was druk bezig, wat koelte in het vertrek te brengen, door naarstig aan het koord te trekken van een reusachtige

ge waaijer, die met een zacht geruis heen en weer bewoog.

Yolande had reeds een paar bevelen gegeven, en een tweede bediende, gekleed in iets, dat op een uniform leek, die dan ook inderdaad de oppasser van de kapitein bleek te zijn, kwam aandragen met een derde couvert.

Raffles had goede ogen, en een enkele blik had hem doen zien, dat de deur goed bewaakt werd door twee soldaten, met de bajonet op het geweer, en die er tamelijk bars uitzagen.

Er was nog een tweede deur in het vertrek, die een paar malen was opengegaan, zodat Raffles had kunnen zien, dat zij toegang gaf tot het slaapvertrek. Andere vertrekken waren er gelijkvloers niet.

Aan de voorzijde echter was deze huiskamer geheel en al open, en zag uit op de voorgaanderij. Deuren waren er niet, en men kon des avonds het vertrek afsluiten met drie rieten rolgordijnen, die overdag op staken, bij wijze van markiezen, zij konden worden uitgezet of wel worden opgerold.

Maar over die gaanderij marcheerden twee schildwachts, die elkander tegemoet

gingen, voorbij liepen, aan het einde van de gaanderij rechtsomkeert maaken, en zo maar voortdurend heen en weer marcheerden als automaten, met het geweer op de schouder. Wat verderop stond nog een groepje van vier soldaten, dat zich nu juist gereed maakte om neer te hurken en met oosterse gelijkmoedigheid strootjes te gaan roken, met het geweer tussen de knieën geklemd.

Men nam plaats aan tafel, en Raffles moest zichzelf bekennen, dat dit wel het zonderlingste verhoor was, hetwelk hij nog ooit had ondergaan. Zo op het oog leek het heel gemakkelijk de dikke Franse kapitein eenvoudig neer te slaan, en de vlucht te nemen, maar bij enig nadenken moest Raffles wel tot het inzicht komen, dat dit toch minder gemakkelijk zou gaan dan het zich liet aanzien. Madame Yolande zou alarm maken en gaan gillen, de soldaten zouden toeschieten, hij was ongewapend, en hij zou dadelijk overmand worden.

De maaltijd begon zwijzaam. De kapitein zat tegenover Raffles en Yolande zat tussen hen beiden in.

Er kwam een soort soep ter tafel, waarin balletjes meel dreven, gezouten en gepeperd, en waarin Raffles fragmenten meende te ontdekken van een of ander gevogelte, vervolgens werden pastetjes opgedragen, en toen het speenvarkentje zijn opwachting kwam maken, zeer smakelijk toebereid door de inlandse kok, toen begon de kapitein, nadat hij in het begin wat voor zich heen had gebromd, en drie glazen wijn naar binnen had gegoten:

— En nu ter zake, mijnheer. Alvoorens ik verder naar het noorden telefoneer, wat ik hier, gelukkig, tegenwoordig kan doen, moet ik zekerheid hebben aangaande uw persoonlijkheid. Ik heb u reeds gezegd, dat die oude Zweedse dwaas, die raaskalde over een verzonken stad, herhaaldelijk uw naam noemde, maar ik moet het uit uw eigen mond nog eens horen, dat hij zich niet vergiste.

Raffles wierp de kapitein een eigenaardige blik toe en vroeg:

— Zoudt ge mij geloven, kapitein, als

ik ontkende dat ik Raffles was?

— Neen, mijnheer, antwoordde Marboeuf rustig.

— Wij zullen het dus maar laten bij mijn eerste verklaring, als gij het goed vindt, hernam Raffles. Ik zou het trouwens moeilijk kunnen ontkennen, terwijl mijn buit zich hier in uw huis bevindt.

— Dat is punt een. Komaan, Yolande, vul het glas van mijnheer nog eens. Ik houd van arrestanten, die zich niet laten bidden en maar spoedig bekennen. Ik heb eens een kerel gekend, die aan een boomtak werd opgehangen, omdat hij een kameel gestolen had en dit tot het laatste oogenblik ontkende. Hij heeft mij ontzettend veel last veroorzaakt. Vooral, omdat het naderhand bleek, dat hij onschuldig was. Het heeft ons verbazend veel schrijfwerk gekost. Hoe vindt gij het wijntje?

— Het is voortreffelijk, kapitein, zei Raffles en hij meende het, want de wijn was inderdaad uitmuntend.

— Op uw gezondheid dan, en onze aangename kennismaking, mijnheer Raffles, zei Yolande, het glas opheffend. Je klinkt toch zeker mee, Armand?

— Wis en waarachtig. Ik denk dat mijnheer in zijn land opgehangen zal worden, maar dat belet mij niet, om de beleefdheid in acht te nemen en hem een lang en gezond leven toe te drinken.

De glazen tinkten even tegen elkander, en de kapitein ledigde het zijne tot de bodem, terwijl Raffles op hetzelfde oogenblik voelde, of althans zich verbeelde dat de kleine voet van Yolande de zijne raakte.

Heel even keek zij hem aan over haar glas, waarvan zij kleine teugjes nam.

— En nu, mijnheer Raffles, mag men weten wat gij hier kwam doen? ging de kapitein voort, zijn lippen afvegend.

— Ik kwam professor Elkvall helpen, die lang niet zulk een dwaas is als gij wel denkt, kapitein.

— Wat? Gij wilt toch niet zeggen, dat hij gelijk had met zijn praatjes over die oude stad, zowat vijfhonderd mijlen in het zuiden, die onder het zand begraven is?

— Hij sprak van a tot z de waar-

heid, kapitein, antwoordde Raffles eenvoudig. Hij had een snel vervoermiddel nodig, zo zei hij mij in Londen, en ik bood hem mijn vliegtuig aan.

— En, hij nam uw aanbod aan, terwijl hij wist wie gij waart?

— Toen wist hij het nog niet, kapitein, maar zijn dochter had het geraden, en ik heb het later ook aan hem gezegd. Hij vond het echter volkomen onbetekenend, want hij dacht alleen maar aan zijn grootse onderneming.

Terwijl Raffles sprak, voelde hij, dat de ogen van Yolande voortdurend op hem gevestigd bleven. Hij wendde langzaam het hoofd naar haar toe, en nu zag hij die ogen, groot, schitterend, en met een veelzeggende uitdrukking erin, die maar voor een enkele uitlegging vatbaar was.

De kapitein scheen van dat ogen-spel volstrekt niets te bemerken, maar krabbelde iets op een bloc-nootje en ging voort met zijn vragen, die Raffles volkomen naar waarheid beantwoordde, behalve wat aangaat de plek, waar zijn vliegtuig vernield.

De kapitein, blijkbaar in het beste humeur van de wereld, wreef zich in de handen, schonk Raffles eigenhandig nog eens in, en zei toen, achterover in zijn stoel vallend:

— Mijnheer, ik ben u veel dank verschuldigd, want uw aanhouding zal mij zeker een dankbetuiging van mijn Regering opleveren, en zeker ook van de uwe. Ik zal aanstonds telefoneren en de rest moeten de mensen in het noorden dan maar doen. De politie uit de dichtstbijzijnde grote stad moet u maar komen halen, want op de duur zou ik u hier toch niet gaarne in huis hebben. Wat zeg jij ervan, Yolande?

— Het zal mij, integendeel, erg spijten, als mijnheer zo spoedig weer vertrekt, zei Yolande langzaam. Wij zien hier niet veel blanken, mijnheer Raffles en die hier komen, zijn meestal niet veel zaaks. Ik vind het heerlijk eindelijk weer eens met een echte heer te spreken.

— Nu maar, hoor eens even, ha, ha, ha, barstte de kapitein uit, terwijl hij zich bulderlachend, met de handen op zijn buik weer achterover in zijn stoel

wierp. Dat is een goede mop... een echte heer! Mijn huishoudster Yolande schijnt niet kieskeurig uitgevallen te zijn?

Een ijskoude blik van Raffles deed hem plotseling zwijgen. Hij had tot dusverre tegenover een hoffelijke, geestige gast gezeten, en nu zat daar plotseling weer de geduchte vijand, de man, naar wie de politie-autoriteiten van drie grote Europese rijken zochten. Eensklaps bekwam de kapitein een kil gevoel van onbehagelijkheid, bij het zien van die staalharde, grijze ogen, die hem als het ware op zijn stoel schenen vast te nagelen. Hij bromde binnensmonds een paar vloeken, wierp zijn servet neer, keek een paar malen naar de deur, waar hij de soldaten wist, en zei toen kortaf, na zijn horloge te hebben geraadpleegd:

— Het spijt mij, mijnheer, dat ik nu aan ons aangenaam onderhoud een einde moet maken. Ik weet nu wat ik moet weten, en ik zal u moeten verzoeken, u gereed te maken om uw gevangenis te betrekken.

— Maar mijnheer heeft nog niet eens zijn koffie en zijn likeurtje gehad, riep Yolande uit. Moet hij nu al naar die akelige kelder?

Voor de tweede maal voelde Raffles de aanraking van haar voet, en nu was er zeker van een vergissing geen sprake meer.

— Koffie is slecht voor de zenuwen madame, merkte Raffles op, zonder iets te laten blijken, en het likeurtje hoop ik op een andere tijd wel eens waar te nemen. Ik wil kapitein Marboeuf liever bevrijden van mijn tegenwoordigheid, die hem, zoals ik zeer goed begrijp, lastig moet zijn.

Hij was reeds opgestaan, boog hoffelijk voor de jonge vrouw en vervolgde:

— Ik ben tot uw dienst kapitein.

De kapitein riep een kort bevel en als bij toverslag stonden er vier soldaten in de kamer, die Raffles dadelijk omringden.

De kapitein haalde een sleutelbos uit zijn zak, en zei toen met een onaangenaam grijnslachje:

— Ik zal u even naar uw logeervertrek brengen, mijnheer Raffles. Ik moet mijzelf overtuigen, dat gij het naar uw

zin zult hebben, en ook niet zult kunnen vertrekken voor uw tijd. Ik heb veel horen verhalen van uw wonderbaarlijke ontsnappingen, maar ik zal wel zorgen dat gij die hier niet kunt herhalen. Mag ik u verzoeken uw zakken geheel te ledigen?

— O, maar dat is een belediging voor mijnheer, riep de jonge vrouw uit. Hij moet toch kunnen roken. Laat hem tenminste zijn sigaretten en zijn lucifers.

— Ik denk er niet aan. Hij zou brand kunnen stichten, bromde de kapitein.

Reeds was Raffles begonnen met het ledigen van zijn zakken, waarin zich niet veel meer bevond, behalve een buideltje tabak, waslucifers, een zakmes, zoals ook de padvindere het wel dragen, en een paar andere voorwerpen.

De kapitein verzamelde dat alles, en scheen vooral zeer verheugd te zijn, dat het mes in zijn bezit was. Weer gaf hij een kort bevel. Raffles boog voor Yolande, die zich volstrekt niet scheen te kunnen schikken in het plotselinge vertrek van de gast, en toen ging de kleine troep de kamer uit, door een brede gang, en een houten trap van tien treden af, tot een stevige kelderdeur, die met een modern, sterk slot gesloten kon worden.

Raffles zag onmiddellijk bij het openen van de deur, dat het niet zo gemakkelijk zou zijn, zonder enig instrument, die deur aan de andere zijde te openen, want het sleutelgat liet niets door, daar het eigenlijke slot aan de binnenzijde een ijzeren plaat had, waartegen de sleutel stuitte.

Het hout was een paar duimen dik, zeer hard, en van zware scharnieren voorzien.

Maar dit was niet het ergste. De kracht van de bewaking school hoofdzakelijk in die inlandse soldaten, die, zonnig, direct van hun vuurwapens gebruik zouden maken, en die zeker voor de deur van de gevangenis op post zouden worden gezet.

Het was alsof de kapitein zijn gedachten ried, toen hij met hem de donkere kelder betrad, en licht maakte door een schakelaar om te draaien, want hij zei grinnikend:

— Ik geloof niet, dat gij u moeite be-

hoeft te geven, mijnheer Raffles. Hier in huis zijn vier soldaten en op het erf blijven er ook vier, de gehele nacht en zo zal het morgen ook zijn. Ik geloof dat het zelfs voor een man als gij zijt, niet zo gemakkelijk zou zijn, om door die haag van acht soldaten heen te breken. Gij ziet dat de kelder ruim is, en vrij zindelijk, voor een kelder in In Salah, ik heb er een tafeltje laten zetten, daarginds vindt gij een matras, een kruik met water en...

— En een rek vol wijn, vulde Raffles laconiek de zin aan.

De kapitein keek hem van terzijde eens aan en hernam meesmuilend:

— Ik hoop en verwacht dat gij mijn wijn met rust zult laten. Bedenk met hoeveel moeite ik die kleine voorraad heb bijeengebracht. Denkt gij nog iets nodig te hebben?

— Het is hier uitmuntend, kapitein, gaf Raffles ten antwoord. Ik ken hotelkamers, die beter zijn, maar men kan nu eenmaal niet het onmogelijke vragen. Blijft dit licht branden?

Het scheen een moeilijk vraagstuk voor de kapitein te zijn, hetwelk hij eindelijk oploste door te zeggen:

— Ik ga om elf uur naar bed, want morgen vroeg is er exercitie, en tot elf uur kan het blijven branden. Vooruit mannen, en denkt om je plicht.

De soldaten verlieten de kelder, en de sleutel knarste in het slot. Raffles was bij de deur gaan staan en hoorde de schreden van de kapitein wegsterven.

Blijkbaar waren twee soldaten achtergebleven.

Raffles begon onmiddellijk met een onderzoek van zijn verblijf, want hij was er de man niet naar, om werkeloos te blijven.

Na een half uur echter, begreep hij al wel, dat het, zonder enig werktuig, uiterst lastig zou zijn, deze kelder te verlaten. De muren waren van zware mergelstenen opgetrokken en dicht gesmeerd met een laag cement, teneinde het vocht, maar vooral de insecten er buiten te houden. De vloer was van rode tegels gemaakt, die er zeker gemakkelijk uit te lichten zouden zijn, maar dan stuitte men op de rotsachtige bodem,

zo hard, dat alleen het houweel erin kon doordringen. Er was een kleine opening, zowat een halve voet in het vierkant, met een dikke tralie in het midden en dat met een ruitje was afgesloten. Door dat venstertje meende Raffles op geregelde tijden een witte gedaante te kunnen zien voorbijschrijven, langzaam en afgemeten, waarschijnlijk een van de schildwachts daarbuiten. Hij moest bekennen, dat kapitein Marbœuf zijn maatregelen goed genomen had.

Het wijntrek bleek van houten latten gemaakt te zijn, en ook daaraan had hij dus niets om er een werktuig van te maken.

Het spreekt vanzelf dat Raffles, op een reis als deze, zich niet voorzien had van een van die vele, kleine gereedschappjes, die hij anders in zijn haar, of in zijn schoenzolen wist te verbergen.

Zij zouden hem thans echter weinig gebaat hebben, bij zulk een afdoende bewaking van acht welbewapende soldaten.

Er viel niets aan te doen: hij zou wel geduld moeten oefenen, en op een betere gelegenheid wachten. Hij dacht aan Brand en Henderson, wier toestand zeker ook weinig benijdenswaard zou zijn en die misschien wel zouden proberen, uit de houten gevangenis te ontsnappen, om te trachten, hem te bevrijden.

En toen deed Raffles het beste, wat hij onder de gegeven omstandigheden meende te kunnen doen: hij ging slapen.

Hij ontdeed zich alleen van zijn hoge laarzen, die hem tegen slangenbeten hadden moeten beschutten, trok 't korte linnen jasje uit, strekte zich uit op de matras en sliep, zoals gewoonlijk, binnen vijf minuten, met in zijn oren nog het gedempte gerucht van de eentonige voetstappen van de schildwachts daarbuiten. Toen hij wakker werd, was het volkomen donker in de kelder. En hij wist bijna onmiddellijk, dat hij wakker geworden was door enig gerucht bij de kelderdeur.

Hij ging overeind zitten, en luisterde, zich verwonderd af vragend, wat dat geluid te betekenen had.

Het klonk alsof er, in het donker, of

bij onvoldoende licht, met de sleutel naar het slot werd getast.

Zeker werd de sleutel gehanteerd door een ongeoefende, niet al te sterke hand, want het duurde enige tijd, voor die sleutel eindelijk ronddraaide in het slot.

Ieder ogenblik meende Raffles het geluid van een worsteling te zullen horen, maar tot zijn grote verwondering hielden de schildwachts zich volkomen rustig.

Nu ging de deur open, een lichtschijnsel drong naar binnen, heel zwakjes en het volgende ogenblik trad Yolande de kelder binnen, met een stallantaarn in de hand, die zij dadelijk in een hoek neerzette, zodat het zwakke schijnsel niet van buiten af zichtbaar zou zijn.

Raffles was zodanig overrompeld door deze plotselinge komst, dat hij onbeweeglijk bleef staan en pas weer tot zichzelf kwam, toen zij, zonder de minste plichtplegingen en alsof het zo behoorde, haar armen om zijn hals sloeg en met een vleiende stem aan zijn oren heel zacht sprak:

— Ik kom je bevrijden, Raffles. Ik wil niet dat je hier blijft, en gevangen wordt genomen, maar...

Raffles maakte zacht haar armen los, die nog altijd om zijn hals waren gestrengeld, en zei op zachte toon:

— Gij hadt dit niet moeten doen, madame. Gij stelt u aan de grootste gevaren bloot. Aanstonds kunnen de soldaten komen, en...

Yolande liet een kirrend lachje horen en hernam heel zachtjes:

— De soldaten zullen je niet lastig vallen. Zie... daar liggen zij voor de deur, en slapen vast. Dat is mijn werk. Heb ik het niet handig gedaan? Ik heb hen zoëven door de oppasser wijn laten brengen, en daar heb ik zelf een krachtig slaapmiddel doorgeroerd. Ja, Yolande is niet zo dom.

— Maar, de andere schildwachts... zij die buiten op wacht staan?

— Zij slapen ook. Het is net precies het paleis van de Schone Slaapster. Ik alleen ben wakker.

— Kapitein Marbœuf?

— O, die slaapt al vast, zonder dat ik daarbij heb behoeven te helpen. Hij

heeft meer wijn gedronken dan goed voor hem is, le pauvre cher homme. Hij ronkt als een os. Verlies geen tijd, en verlaat dadelijk deze kelder. Ik zal zorgen dat er een paard voor u gezadeld wordt. Ga dadelijk weg uit In Salah, voor uw vlucht ontdekt wordt.

— Ik ben u zeer erkentelijk, madame, maar ik mag mijn vrienden niet in de steek laten, antwoordde Raffles, waarlijk niet goed wetend wat hij doen moest, om zich los te maken van die vrouw, die haar mooie ogen niet van zijn gelaat afwendde.

— Dat moogt gij niet doen. Gij moet dadelijk vluchten, riep Yolande verschrikt. Alles zou verloren zijn, als gij u hier te lang blijft ophouden.

— Ik ga niet heen zonder hen, madame, antwoordde Raffles kortaf. Ik stel het zeer op prijs wat gij voor mij gedaan hebt, maar, mijn vrienden laat ik hier niet achter, ik denk er niet aan. Wat u zelf aangaat, ik moet de verzekering van u hebben, dat gij uzelf niet in gevaar hebt begeven om dit te doen.

Yolande haalde minachtend de schouders op en antwoordde:

— Ik kan Marboeuf om mijn vinger winden. Achteraf zal hij het denklijk een goede grap vinden.

— Kapitein Marboeuf schijnt dus niet erg lastig te zijn uitgevallen? vroeg Raffles, met een weinig ironie in zijn stem.

— Hij is juist bijzonder jaloers. Maar dat laat mij koud. Boven alles gaat thans bij mij John Raffles te kunnen redden, omdat... omdat ik hem zo bijzonder sympathiek vind.

— Ik stel die gevoelens op prijs, madame, zei Raffles, tamelijk koeltjes, en in ieder geval dank ik er mijn tegenwoordige toestand aan, die niet zonder belofte voor de toekomst is. Ik blijf echter bij mijn voornemen, alles in het werk te stellen, om mijn vrienden te bevrijden. Natuurlijk vooropgesteld, dat gij mij dit niet wilt beletten.

— Ik zal u niet verraden, dat kunt gij wel begrijpen, maar ik weet dat al mijn moeite nu vruchteloos is geweest, zei de jonge vrouw zuchtend.

— Zoudt gij mij niet bevrijd hebben, madame, als gij kennis hadt gedragen

van mijn voornemen? vroeg Raffles glimlachend.

Yolande aarzelde een kort oogenblik en antwoordde toen:

— Ik zou het in ieder geval hebben gedaan, daarvan ben ik zeker.

— Ik bemerk dat wij het eens worden, zei Raffles. Natuurlijk kan ik er geen oogenblik aan denken, mijzelf uit de voeten te maken, en mijn vrienden aan hun lot over te laten. Geloofst gij dat de omgeving van het huis streng bewaakt wordt?

— O neen. De soldaten zijn thans allen in de kazerne en de tien mannen, die dit huis moesten bewaken, om u de ontvluchting te beletten, zijn allen in een diepe slaap gedompeld.

— En gij weet zeker, dat voor u geen kwade gevolgen kunnen voortvloeien uit uw daad?

— Hoegenaamd geen. Marboeuf zal wel wijzer zijn, aan de grote klok te hangen, dat het Raffles was, die hij gevangen hield. De soldaten begrijpen er natuurlijk niets van, en de ijdelheid van de kapitein verbiedt hem wereldkundig te doen worden, dat hij Raffles heeft laten ontsnappen. Ik verzeker u, dat gij u volstrekt niet behoeft te bekommeren om mijn lot.

— Dan ben ik dus op dat punt gerustgesteld. Weet gij waar zich de juwelen van de Chaamba's bevinden, die ik hun ontnomen had?

De jonge vrouw maakte een gebaar van schrik en fluisterde:

— Waarom vraagt gij dat? Gij wilt die juwelen toch niet medenemen?

— Dat ben ik, integendeel, vast voornemens, madame, antwoordde Raffles bedaard. Ik heb er heel wat moeite voor moeten doen om ze in mijn bezit te krijgen en ik ben er niet de man naar, dat alles zo spoedig weer prijs te geven. Natuurlijk, tenzij het u in moeilijkheden zou brengen.

De vrouw scheen een oogenblik diep na te denken en toen zei zij plotseling, Raffles bij de arm vattend:

— Ik laat u volle vrijheid om te doen wat gij wilt, maar dan moet ik u om een tegendienst verzoeken.

— Vraag mij wat gij wilt, madame,

en als een mens het kan verrichten, dan zal ik het doen.

— Neem mij mee, voer mij weer naar de kust terug.

— Gij meent toch zeker niet wat gij daar zegt? riep Raffles ontsteld uit.

— Ik meen het, integendeel, in volle ernst. Ik verveel mij hier. Ik heb hier geen leven. Ik dacht dat ik mij er in zou kunnen schikken, maar 't gaat niet. Eerst trok het vreemde mij aan, maar wat in romans aantrekkelijk lijkt, dat is het in de werkelijkheid maar al te dikwijls niet.

— Gij behoeft niet verder te gaan,

madame, viel Raffles haar snel in de rede. Maak u zo gauw mogelijk reisvaardig, en als het kan, zorg dan voor mannenkleren. Gij zult dan veel minder opvallen, en wie weet zou de kapitein in zijn wraakzucht, onze toeleg doerziend, niet overal heen seinen dat wij gevluucht zijn in gezelschap van... een mooie jonge vrouw.

— Ben ik dat? vroeg Yolande, het gelaat schelms naar Raffles opgeheven.

— Ik maak zelden complimenten, madame, antwoordde Raffles eenvoudig. En laten wij ons nu haasten; de tijd dringt.

HOOFDSTUK VI

DE VRIJHEID TEGEMOET

Yolande had de hand van Raffles gegrepen, nadat zij de lantaarn weer had opgenomen, en voerde hem behoedzaam langs de lichamen der slapende schildwachts naar de gang, en wilde hem reeds naar de trap voeren, toen Raffles haar weerhield, en fluisterde:

— Een ogenblik. De uniform van een van die mannen kan mij misschien wel te pas komen. Tenzij... nogmaals... tenzij gij liever niet wilt weten, op welke wijze ik denk te vluchten.

— Zou ik het niet moeten weten, terwijl ik u vergezel? fluisterde de jonge vrouw terug. Ik heb u immers nodig. Alleen zou ik nooit durven reizen door die woeste streken. Maar ik weet iets beters. In de kast op de slaapkamer hangen nog luitenaants-uniformen van Marbœuf, toen hij nog slank was, en die u waarschijnlijk wel zullen passen. Kom gauw; ik zal er ook een aantrekken.

De tocht werd voortgezet, en de jonge vrouw voerde Raffles de slaapkamer binnen, waar Marbœuf op zijn bed lag te ronken. En het moet gezegd worden, dat hij geen fraai schouwspel opleverde, met zijn rood, vlekkelig, breed gezicht,

zijn slap openhangende mond, zijn verward, grijs haar, en het sonore getrompetter, dat diep uit zijn keel opklonk.

De jonge vrouw had even een minachtende blik op hem geworpen, opende haastig een kast, nam er een uniform uit, en wierp die Raffles toe met de woorden:

— Trek gauw aan. Onderwijl ga ik in de huiskamer mijn rijcostuum aantrekken. Apropos, acht gij het niet raadzaam de telefoondraad door te snijden?

— In alle andere omstandigheden zou ik zeker niet aarzelen dat te doen, madame, antwoordde Raffles. Maar ik weet wat er in deze streken kan afhangen van een goede telefoonverbinding. Overal breken opstanden uit, en het mocht eens nodig zijn, dat kapitein Marbœuf snel hulptroepen uit het noorden nodig heeft. Wij zullen dus genoodzaakt zijn te reizen over plaatsen, waar zich nog geen telefoonverbinding bevindt en waar nog geen zendstation voor draadloze telegrafie is.

De jonge vrouw had snel een rijcostuum gegrepen, en ging ermede het aangrenzende vertrek binnen. Raffles ont-

deed zich haastig van zijn bovenkleden en trok de uniform aan van kakikleurig linnen, die hem tamelijk goed bleek te passen. Hij gespte de sabel om die hij vond staan, drukte de platte kepi op het hoofd, en een blik in de spiegel overtuigde hem ervan, dat hij met zijn vermomming tevreden kon zijn. Een ogenblik daarna trad Yolande weer binnen. Zij droeg nu een wijde rijbroek van laken, kaplaarzen, een wit sport-hemd en daarover heen een dun jasje. Het kortgeknipte haar was gedekt door een klein vilthoedje. Raffles moest erkennen dat zij er allerliefst uitzag.

Zij trad op het bed toe, waar de kapitein onder zijn muskietengaas lag te slapen, en zei toen zachtjes:

— Vaarwel, kapitein Marboeuf. Ik heb je drie van mijn mooiste jaren geofferd, en ik geloof dat wij elkaar niets meer verschuldigd zijn. Binnen een maand zul je mij vergeten zijn... en binnen een dag zal ik het jou hebben gedaan. Ik vergeef je die drie jaren en ik zal trachten niet al te slecht over je te denken.

Zij griste nog snel hier en daar wat juwelen bijeen, ringen en armbanden, een paarlencollier, een klein valies met zelfs in Afrika onmisbare toiletartikelen, deed het dicht, en zei tot Raffles, zonder verder meer naar de kapitein om te zien:

— Ik ben gereed, laten wij spoedig gaan. Ik zal zelf mijn paard wel zadelen in de stal.

— En de juwelen?

— Mijn hemel... denkt gij daar zelfs nu nog aan?

— Zij nemen voor het ogenblik zelfs de voornaamste plaats in mijn gedachten in, madame.

De jonge vrouw deed een paar stappen op hem toe, haar hand rustte een wijle op zijn schouder, en zij zei hoofdschuddend:

— Gij zijt een zonderling man. Denkt gij ooit wel eens aan... andere zaken?

— In gevallen als deze zelden, madame.

Nog een ogenblik bleven haar schitterende ogen diep in de zijne zien, maar daarin las zij niets dan een weinig ongeduld, koele hoffelijkheid, en voorts...

een al te duidelijke, volmaakte onverschilligheid voor haar bekoorlijkheden. Zij beet zich even op de lippen, wendde zich weer af, en zei, zelfs kortaf nu:

— Ik zal voor een lastkameel zorgen. De kleine Brisca, mijn bruine bediende, is mij blindelings toegedaan. Wij kunnen het dier tijdelijk ergens door hem laten heenleiden, en... dan moeten wij verder maar op ons goed gesternte vertrouwen. Ik zal u brengen naar de plaats waar het goud is. Maar het is een zware vracht, weet gij.

— De zwaarte is juist de grootste aantrekkelijkheid, madame.

— Op weg dan.

Beiden gingen de schaars verlichte kamer uit, uitgeleide gedaan door een geweldige snurkaanval van de kapitein, die klonk als een bazuinstoot.

Het goud bleek zich te bevinden in een goed afgesloten kast, waarvan de jonge vrouw de deur opende met een sleutel, die zij uit de slaapkamer had meegenomen.

En terwijl Raffles begon, de kisten en zakken tot voor de achterdeur te slepen, die uitzag op het achtererf, sloop Yolande de houten trap af, van vijf treden en verdween in de duisternis.

Raffles hoorde bijna onmerkbaar de staldeur met drie paarden.

— Dat is alles wat wij aan paarden hebben, zei zij fluisterend.

— Onderweg zullen wij er nog wel een vinden, meende Raffles. De lastkameel?

— Brisca gaat hem halen. Het dier is, gelukkig, goed uitgerust en graast in een kleine weide hier vlakbij.

— Hoe komen wij buiten de enceinte van de kazerne?

De jonge vrouw liet een kreet van schrik horen, snel onderdrukt, en zei toen:

— Dat is waar, de poort is wel niet op slot, maar zij wordt bewaakt door een schildwacht.

— Dan moeten wij die schildwacht uit de weg ruimen.

— Wat, Gij zoudt hem toch niet willen doden?

— Ik denk er niet aan, madame. Ik beneem niemand het leven, tenzij het

moet om mijn eigen leven te beschermen. Maar wij moeten een middel verzinnen, hem tersluiks te overvallen. Gij moet regelrecht en openlijk op de poort toerijden. Gij zult toch wel eens meer te paard uitrijden?

— Nooit om één uur in de nacht.

— Het doet er niet toe. Dit is het enige middel. Hij zal u natuurlijk herkennen, en u misschien willen aanhouden.

— Dat doet hij zeker.

— Des te beter. Ik zal dan in de duisternis op hem toesluipen en hem met een enkele slag buiten gevecht stellen en knevelen. Maar eerst moet de kameel opgeladen zijn. Geef die bruine knaap uw bevelen, en zeg hem dat hij u op de voet moet volgen, met een kameel en de beide paarden.

Juist op dat ogenblik klonken er gedempte stappen, en statig kwam een lastkameel aanstappen, bij het touw gevoerd door een knaap van een jaar of zeventien, bruin als koffie en geheel kaal geschoren.

Hij liet het dier knielen, en Raffles begon de kisten en zakken, zo snel hij kon, op het houten staketsel te stapelen, een soort dubbele draagbaar, op de rug van het dier bevestigd. Terwijl hij dit deed ging Brisca de paarden halen, en nu stonden allen gereed in de schaduw van het huis.

Alles was stil, men hoorde slechts het tjirpen van de krekels en heel in de verte het schorre geblaf van een hyena. In de kazerne sliepen allen, op de weinige wachtposten na.

Raffles wachtte nog een ogenblik, en beval toen:

— En nu opgepast. Ik zal voorgaan, en zo ver mogelijk langs de wal voortsluipen, tot aan de poort. Zodra ik uw stem hoor, zal ik weten dat het ogenblik om op te treden is aangebroken.

Yolande wierp zich, zonder een woord te spreken, in het zadel van haar paard, een zeer fraaie schimmel, Brisca klapte even met de tong, de kameel rees op, en volgde hem gehoorzaam, terwijl de knaap de paarden aan de teugel met zich meevoerde.

Maar reeds was Raffles om het huis

heengeslopen, en bereikte met een vrij grote omweg de omwalling, en sloop langs haar voet voort in de schaduw, door die aarden muur geworpen. Op een afstand van vijftig meter zag hij de inlandse schildwacht dicht bij de poort staan, onbeweeglijk als een standbeeld met de armen rustend op de loop van zijn geweer.

Plotseling kwam er beweging in de man. Hij had blijkbaar Yolande zien aankomen en trad op haar toe, met het geweer in de aanslag.

Raffles hoorde hem in het dialect der Senoessi's de waarschuwende woorden toeroepen, die hij als schildwacht verplicht was uit te spreken, tot iedereen die des nachts het terrein der kazerne wilde verlaten.

Toen klonk de vrij luide stem van de jonge vrouw ten antwoord.

De schildwacht stond met zijn rug naar Raffles gekeerd, die met drie of vier tijgersprongen bij hem was.

Bij de laatste sprong hoorde de man hem, en wendde zich bliksemsnel om, maar toen was het reeds te laat. Snel dan de gedachte schoot de gebalde vuist van Raffles uit, en trof hem tegen de kaak. Als een blok viel de man om, en ter aarde, terwijl zijn geweer hem ontgleed.

Zo vlug hij maar kon, bond Raffles de man aan handen en voeten, stopte hem een doek in de mond, trok hem in de schaduw van de ringmuur, en bond hem daar stevig vast aan een voor paarden en muilezels bestemde paal.

Toen duwde hij vlug de hoge poortdeur open, het kleine troepje begaf zich ijlings naar buiten en reed over een spaarzaam begroeide vlakte voort, zonder dat er een woord werd gesproken, totdat de jonge vrouw haar paard inhield en zich tot Raffles wendde:

— Hier is een plek, waar Brisca en ik voorlopig kunnen wachten. Gij kunt van hier de gevangenis zien liggen. Vijf minuten gaans van hier is de weide van de paarden. Daar graast op het ogenblik nog een dier van mij, dat ik pas gekocht heb, en dat deze knaap zal opvangen.

— Alles gaat prachtig, meende Raf-

fles. Ik behoef niets anders meer te doen dan mijn vrienden te gaan halen.

— Gij denkt er gemakkelijk over, zei de jonge vrouw met lichte spot. Denkt gij soms dat gij maar behoeft binnen te gaan en te zeggen, dat ze nu de gevangenen moeten uitleveren?

— Dat denk ik inderdaad, antwoordde Raffles rustig. Vergeet gij soms dat ik nu een officier ben?

— Maar een officier die zij nooit gezien hebben.

— Wat zou dat? Ik kan van een naburige post zijn.

— Onmogelijk. Die zou zich eerst bij de gevangenis-directeur hebben moeten melden, want dat is hier voorschrift. Bedenk ook dat gij geen enkel bevel kunt tonen van uw kapitein en dat het reeds diep in de nacht is.

Raffles dacht een oogenblik met gefronste wenkbrauwen na, en vroeg:

— Kunt gij mij soms ook mededelen, waar zij mijn vrienden hebben opgesloten?

— Dat moet geweest zijn op de enige verdieping van de gevangenis, aan de achterkant, want het gebouw was ditmaal zo goed als geheel gevuld. Ik ging bijna iedere dag met Marbœuf mee, omdat ik versnaperingen mocht ronddelen onder die ongelukkigen, en ik weet het dus. Verleden week waren er nog maar twee of drie cellen vrij in dezelfde vleugel.

— Hoe is de bewaking?

— O, die is nog al primitief. Er is een vrij grote poort in het midden, onder een uitkijktoren, en op die toren staat een schildwacht, en verder zijn er nog twee, die de ronde doen om de gehele gevangenis heen. De ene heeft de rechtersvleugel, de ander de linkervleugel voor zijn rekening.

— Hoe hoog is het dak van de grond?

— Hoogstens twaalf meter. De midrentoren is natuurlijk veel hoger.

— De wanden zijn zeker glad?

— Volkomen. Het hout is aan de buitenzijde met klei bestreken, gemengd met schelpen, die een soort kalk vormen. Zelfs een aap zou er niet langs omhoog kunnen klauteren.

— Staan er palmen rondom de gevangenis?

— Alleen aan de achterzijde.

— Dan verzoek ik u mee te gaan, nadat Brisca het paard uit de weide heeft opgevangen. Zadel en tuig kopen wij onderweg wel.

— Wat wilt gij dan doen?

— Dat zal van de omstandigheden afhangen. Vooruit, kleine, bruine schelm.

De knaap zag zijn meesteres vragend aan, deze sprak even met hem in zijn eigen taal, de jongen snelde weg als een schaduw en even onhoorbaar, en kwam toen een oogenblik daarna terug met een fraai rijpaard, dat alleen maar een halster droeg.

— Laten wij gaan, zei Raffles kortaf.

Het was een gevaarlijke tocht, over de vlakke naar de gevangenis, maar het troepje zocht zo gauw mogelijk dekking in een vrij groot palmbos, dat zich op omstreeks honderd passen terzijde van de gevangenis uitstreekte. Daar gekomen hield Raffles zijn paard in, en zei op gedempte toon:

— Wacht mij hier; ik zal eerst eens poolshoogte gaan nemen.

— Denk om de schildwacht, zei de jonge vrouw ongerust. Zij schieten onmiddellijk als zij iets verdachts zien bewegen.

Raffles knikte haar slechts even toe, sprong van zijn paard en sloop naar de hoek van de gevangenis, daar, waar zich de cellen van zijn beide vrienden moesten bevinden.

Hij had die hoek bijna bereikt, toen zijn scherp oor lichte voetstappen en het kraken van ledertuig hoorde.

Een der beide schildwachts naderde.

Het volgende oogenblik kwam de man om de hoek, zag Raffles, slaakte een schorre kreet, en wilde zijn geweer aanleggen, maar reeds was Raffles bij hem, greep hem om het middel, lichtte hem op, en wierp hem met kracht neer. De man had zijn geweer moeten prijsgeven, maar nu tastte hij naar zijn dolk, nog op een knie liggend, en met zijn koolzwarte ogen Raffles aanziende, zonder er aan te denken om hulp te roepen.

Voor hij weer overeind was, had een met grote kracht toegebrachte vuistslag

de strijd reeds beslist. De man lag bewusteloos tegen de voet van de muur. Hij onderging hetzelfde lot als zijn kameraad. Raffles bond en knevelde hem stevig.

Nauwelijks was hij daarmee klaar, of hij hoorde boven zijn hoofd heel zacht gefluit van de merel.

Het was het bekende sein, en Raffles begreep, dat zijn makkers klaar wakker waren en iets hadden moeten opvangen van de korte worsteling.

Hij ging een paar meters van de gevangensmuur afstaan, die inderdaad volkomen glad was, en slechts hier en daar door smalle venstertjes onderbroken en beantwoordde het sein op dezelfde wijze.

Even bleef het stil, en toen klonk daarboven een zachte stem, nauwelijks hoorbaar, die fluisterde:

— Ben jij het, Edward?

— Ja. Jij daar, Charles?

— Met Henderson.

— Hebben ze jullie in één cel opgesloten?

— Neen, maar James heeft een gat in de tussensmuur weten te maken, met behulp van een grote spijker, die hij uit de vloer heeft getrokken. Wij hebben al vier vloerplanken losgemaakt, en de tralies doorgevijsd; gelukkig heb ik een klein vijltje uit de reparatiekist aan hun oog weten te onttrekken.

— Goed zo, kun je je niet laten zakken?

— Onmogelijk. Wij hebben geen touw of iets wat er op lijkt en de muur is zo glad als een biljartlaken. Wij durven ook niet naar beneden te springen, vanwege de hoogte, en wij vrezen voor de schildwacht.

— Waarom brak je dan de planken uit de vloer?

— Wij wisten dat de cel beneden ons verlaten is. Maar die planken hielpen ons niet veel; de vloer is van gewapend beton. Er is geen doorkomen aan. Weet je niets beters? Heb je een ladder?

— Neen, Charles, zover gaan mijn hulpmiddelen niet; maar laat mij even op iets anders peinzen.

Raffles keek rond.

De vlakke was volkomen verlaten,

maar op een afstand van omstreeks vier meter van de gevangensmuur stonden een aantal palmen, waarvan de kruinen ver boven het gevangensdak uitstaken.

Toen hij die zag, glimlachte Raffles en fluisterde opnieuw naar boven:

— Heb nog een ogenblik geduld en houd je doodstil, ik geloof dat ik iets gevonden heb.

— Maar... de schildwachts?

— Buiten gevecht gesteld. Maak je dienaangaande niet ongerust. Wacht op mijn terugkomst, en verroer je niet.

Raffles keerde zo snel hij kon naar het beschuttende palmbosje terug, en bracht Yolande met enkele woorden op de hoogte van wat er was voorgevallen.

Zij luisterde verbaasd en ook wat ongerust toe, en zei nu:

— Maar, hoe wilt gij hen redden? Wij hebben geen touw, geen ladder, niets van die aard.

— Neen, maar wij hebben een palmboom en wij hebben een kameel, antwoordde Raffles.

— Wat wilt gij daarmee zeggen? vroeg de jonge vrouw verwonderd. Wat kunt gij daarmee uitrichten?

— Dat zult gij gauw genoeg zien. Maar stuur de knecht weg, wij hebben hem niet meer nodig en hij zou ons maar in de weg zijn.

Raffles zag tot zijn verwondering, dat de jonge vrouw tranen in de ogen had, toen zij haar hand legde in die van de kleine, bruine jongen, de enige wellicht voor wie zij hier werkelijk vriendschap had kunnen opvatten.

De kleine, bruine jongen sloop weg in de duisternis en verdween.

Het kleine troepje had zeer snel de korte afstand tot de hoek van de gevangenis afgelegd, die daar volkomen afgezonderd lag buiten de stad.

Raffles steeg onmiddellijk af, na de aandacht van de beide mannen met het fluitsein weer te hebben getrokken, en begon alles bijeen te zoeken wat hij aan touwen meevoerde. Het was wel niet heel veel, maar het was toch voldoende om er de kameel mee aan de palmboom te spannen, na het touw eerst door een sterke ring te hebben gehaald, die ongeveer een meter boven de grond in de

gevangensmuur was bevestigd.

Eindelijk begreep Yolande, wat Raffles van plan was. Hij sprak een liefkozend, aanmoedigend woord tot de kameel, die dadelijk aantrok, even aarzelde bij de ondervonden tegenstand, maar toen doorzette.

De nog jonge palmboom boog als een rietje, en naderde boven aan tot op een meter afstand ongeveer het celraam, waarvan Henderson met zijn geweldige vuisten de half doorgevielde tralies reeds had terzijde gebogen. Verder kon de boom niet, want dat werd belet door de dakrand, waartegen de kruin rustte.

Brand en Henderson hadden direct begrepen wat er gaande was, en staken een van de uit de vloer gelichte planken door het raam die zij vastzetten in het reeds gemaakte vloergat. Even daar-

na zag men hun gedaanten, een voor een, voorzichtig op handen en voeten over dat smalle bruggetje kruipen, tot zij de sterk gekromde palmboom konden omvatten en zich naar beneden lieten zakken.

Een ogenblik daarna drukten de drie mannen elkander zwijgend de hand, en vlug deelde Raffles aan de verbaasde, zoëven bevrijde mannen mede wie Yolande was, en hoe ze hem had weten te bevrijden. Van dat ogenblik af had zij zich een onverwoestbaar monument gesticht in het hart van de brave Henderson.

Er werd echter niet veel tijd verloren met praten, maar allen stegen te paard, de kameel werd losgemaakt en zo snel de dieren maar wilden lopen, trokken zij in noordelijke richting de woestijn in.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De Blauwe Dood

HASSELT

78.263 - Limburgse Drukkerijen, N. V.,

Gedrukt in België

GEHEEL NIEUWE SERIE

10 WILD-WEST ROMANS

IN TIEN FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 49.⁵⁰ VOOR f 29.⁵⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.— of meer p. mnd.

EEN PRACHTSERIE VOOR DE LIEFHEBBERS VAN AVONTUREN EN SPANNING VAN DE BEKENDSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED.

1. Twee rode lasso's. — 2. Het gehuil van de jakhals. — 3. De wet van rechter Colt : alle door Ch. H. Snow. — 4. De drie Musketiërs in nood. — 5. Verdacht van Moord, beide van Wm. Colt Mac Donald. — 6. Broederhaat door Tom West. — 7. De wraak van Cress Benton door Will Ermine. — 8. De Blauwe helpt zichzelf. — 9. De Wraak van de Blauwe, beide door Luke Allan. — 10. Red Clark helpt een handje door Gordon Young.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2.200 pagina's.

Deze boeken kostten f 49.50, nu **VOOR SLECHTS** f. 29.50, desgewenst betaalbaar met f 3.— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 29.50 of 1e termijn.

Men vermelde : « Aanbieding L. L. Wild-West-serie 3 ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266